

NASZ WSPÓLNY DOM

TWORZENIE ZDYWERSYFIKOWANYCH
I BEZPIECZNYCH PRZESTRZENI
MIEJSKICH

Zestaw narzędzi dotyczący metod oceny potrzeb
społeczności i najlepszych praktyk

Współfinansowane przez
Unię Europejską

Spis treści

Projekt.....	2
Zestaw narzędzi.....	3
Wprowadzenie: Dlaczego warto mówić o ocenie potrzeb społeczności lokalnej.....	6
Rozdział 1: Fotografia partycypacyjna – podróż bohatera.....	8
Założenia metody.....	8
Skorzystaj z tej metody, jeśli.....	8
Kwestie praktyczne.....	8
Instrukcje krok po kroku.....	10
Faza 1: spotkanie wstępne.....	12
Faza 2: Zajęcia w terenie: robienie zdjęć – samodzielna praca uczestników.....	18
Faza 3: Spotkanie podsumowujące.....	20
Testowanie metody – co robiliśmy podczas projektu.....	27
Jak tego dokonano.....	27
Refleksje uczestników.....	28
Główne wnioski płynące z oceny potrzeb.....	30
Mikroprojekty uzupełniające.....	31
Rozdział 2: Witaj przygodo: platforma Actionbound.....	38
Założenia metody.....	38
Skorzystaj z tej metody, jeśli.....	38
Kwestie praktyczne.....	38
Instrukcje krok po kroku.....	40
Faza 1: Przygotowania.....	42
Faza 2: Implementacja działań w ramach platformy Action Bound: instrukcje dla uczestników (30 min).....	48
Faza 3: Implementacja działania w ramach Action Bound: spotkanie podsumowujące z uczestnikami (1 godzina)....	52
Testowanie metody – co zrobiliśmy podczas projektu.....	52
Jak to było zrobione.....	53
Główne potrzeby, które udało się zidentyfikować.....	54
Kolejne mikroprojekty.....	54

Rozdział 3: Zindywidualizowana mapa miasta wykorzystująca cyfrowy storytelling.....	56
Założenia metody.....	56
Skorzystaj z tej metody, jeśli.....	56
Kwestie praktyczne.....	56
Instrukcje krok po kroku.....	58
Faza 1: Dzień zapoznawczy (1 dzień).....	60
Faza 2: Kręcenie filmów (3 dni, ale czas można dostosować – więcej informacji na ten temat znajduje się w dalszej części rozdziału, w akapicie dotyczącym elastycznego harmonogramu).....	74
Faza 3: Podsumowanie i projekcja (1 dzień).....	81
Istotne wskazówki i elementy do rozważenia dotyczące metody	
Testowanie metody – co robiliśmy podczas projektu.....	83
Jak to było zrobione.....	83
Kontekst lokalny.....	83
Refleksje uczestników.....	84
Główne wnioski płynące z oceny potrzeb.....	84
Pomysły na mikroprojekty do opracowania po przeprowadzeniu oceny potrzeb.....	84
Rozdział 4: Porozmawiaj ze swoim miastem.....	86
Założenia metody.....	86
Skorzystaj z metody, jeśli.....	86
Kwestie praktyczne.....	86
Instrukcje krok po kroku.....	88
Faza 1: Porozmawiajmy o inkluzywności społecznej – co możemy zrobić w naszym mieście?.....	90
Faza 2: Miasto twoimi oczami – warsztat dla osób dorosłych.....	92
Faza 3: Wydarzenie podsumowujące.....	94
Testowanie metody – co robiliśmy podczas projektu.....	95
Jak to było zrobione.....	95
Zidentyfikowane potrzeby i opracowane pomysły.....	96
Jak korzystać z wyników oceny potrzeb.....	99
Słowo końcowe.....	102

**BURSA
İL MİLLÎ EĞİTİM
MÜDÜRLÜĞÜ**

**Ajuntament
de Mislata**

**Współfinansowane przez
Unię Europejską**

PROJEKT

Niniejsza publikacja powstała w ramach realizacji długoterminowego projektu Erasmus KA2 w zakresie edukacji dorosłych pod nazwą We All Belong Here: Creating Diverse and Safe City Spaces (Nasz wspólny dom: tworzenie zdywersyfikowanych i bezpiecznych przestrzeni miejskich). Przedmiotem tego przedsięwzięcia była próba redefinicji rozwoju obszarów miejskich w kontekście społecznym oraz znalezienie odpowiedzi na pytanie, w jaki sposób przestrzenie miejskie mogą stać się bardziej przystępne, inkluzywne i bezpieczne dla mieszkańców - zwłaszcza dla tych zagrożonych z jakiegoś powodu ryzykiem wykluczenia, ze szczególnym uwzględnieniem migrantów, zarówno międzynarodowych (pochodzących z różnych krajów), jak i wewnętrznych (pochodzących z różnych regionów kraju). Skupiliśmy się na poszukiwaniu sposobów badania potrzeb społeczności oraz na ocenie autentycznych potrzeb i oczekiwań naszych beneficjentów (tj. mieszkańców miast). Nasz projekt stworzono zgodnie z tymi założeniami.

Aby tego dokonać, nawiązaliśmy współpracę partnerską pomiędzy dwoma organizacjami pozarządowymi - Fundacją Autokreacja (Polska) i Educatio (Ukraina) - oraz dwoma gminami - Mislata (Hiszpania) i Bursa (Turcja). Współpraca między przedstawicielami sektora NGO i władz lokalnych pozwoliła nam podejść do tematu z różnych perspektyw i wypracować innowacyjne, praktyczne rozwiązania do wykorzystania na poziomie międzysektorowym, dzięki czemu można będzie osiągnąć lepsze rezultaty i wspólnie przyczynić się do rozwoju bardziej inkluzywnych przestrzeni miejskich w Europie.

W czasie trwania projektu opracowaliśmy dwa główne produkty - Niniejszy Zestaw Narzędzi (Toolkit) dotyczący oceny potrzeb społeczności lokalnej oraz kurs online dla osób zajmujących się w praktyce edukacją dorosłych w zakresie inkluzywności miejskiej, który można znaleźć pod poniższym linkiem [link]. Oba produkty zostały gruntownie przetestowane w lokalnych społecznościach, dzięki czemu odzwierciedlają doświadczenia z bezpośredniej pracy z beneficjentami o pochodzeniu migracyjnym.

ZESTAW
NARZĘDZI

Niniejsza publikacja zawiera szereg sposobów na kreatywne badanie potrzeb społeczności; metody te wymyślono i przetestowano wśród członków społeczności lokalnych, a następnie skodyfikowano w formie praktycznego przewodnika. Nasz zestaw narzędzi podzielony jest na rozdziały – każdy z nich poświęcony jest konkretnej metodzie, która pozwala organizacjom pozarządowym i gminom na zbadanie i odkrycie potrzeb społeczności lokalnych oraz wykorzystanie wyników do opracowania efektywniejszych projektów miejskich, skierowanych w szczególności do dorosłych mieszkańców zagrożonych wykluczeniem, ze szczególnym uwzględnieniem osób wywodzących się ze środowisk migracyjnych. Dołączyliśmy instrukcje krok po kroku i praktyczne wskazówki, które pozwolą na wdrożenie tych samych metod w lokalnych społecznościach naszych kursantów. Zestaw narzędzi jest przeznaczony dla wszystkich, którzy pracują z dorosłymi w przestrzeni miejskiej – jeśli jesteś edukatorem z organizacji pozarządowej, pracujesz w lokalnym samorządzie, na uniwersytecie, w bibliotece lub w jakimkolwiek miejscu, gdzie opracowujesz projekty dla dorosłych/społeczności lokalnych, ta publikacja jest dla Ciebie! Pozwoli Ci zrozumieć, czym jest ocena potrzeb społeczności i jak wykorzystać bardziej innowacyjne metody, aby skuteczniej wspierać swoich słuchaczy.

Oprócz praktycznych metod badania potrzeb społeczności, prezentujemy również zbiór najlepszych praktyk – projektów miejskich z Europy, które przyczyniają się do budowania bardziej inkluzywnych, otwartych i bezpiecznych społeczności miejskich.

WPROWADZENIE:

Dlaczego warto mówić o ocenie potrzeb społeczności lokalnej

Rosnąca urbanizacja w połączeniu z niespotykanymi wcześniej wskaźnikami migracji niosą ze sobą szereg wyzwań zarówno dla mieszkańców miast, jak i pracujących z nimi pracowników organizacji pozarządowych i samorządów. Wraz z rozwojem obszarów zurbanizowanych (czasem niekontrolowanym) rośnie liczba osób zagrożonych wykluczeniem i cierpiących z powodu braku dostępu do edukacji, kultury i możliwości zatrudnienia.

Problemy te, widoczne szczególnie wśród migrantów, prowadzą do rozluźnienia więzi społecznych i tworzenia atmosfery wrogości wśród członków lokalnych społeczności miejskich. Edukatorzy pracujący w takim środowisku intensyfikują wysiłki w celu rozwiązania powyższych kwestii. Jednak niejednokrotnie ich podejście polega na proponowaniu gotowych rozwiązań i występowaniu w roli ekspertów, pomija natomiast kwestię wysłuchania członków społeczności i dania im swobody zarówno w wyrażaniu swoich potrzeb, jak i znajdowaniu własnych sposobów na ich zaspokojenie.

Aby temu zaradzić, zebraliśmy doświadczonych działaczy (zarówno organizacje pozarządowe, jak i lokalne samorządy), którzy stworzyli konsorcjum zaangażowane w poszukiwanie nowatorskich metod rozwiązywania palących problemów z zakresu rozwoju miast i wykluczenia społecznego. Wynikiem tego było opracowanie nowych metod oceny potrzeb społeczności, które można znaleźć w niniejszym Zestawie narzędzi.

Nasz projekt miał na celu redefinicję koncepcji upodmiotowienia stosowanej w kontekście uboższych społeczności miejskich oraz dostarczenie zarówno osobom zawodowo pracującym z dorosłymi, jak i samym uczącym się, wskazówek i narzędzi do tworzenia bardziej inkluzywnych przestrzeni miejskich poprzez projektowanie i wdrażanie działań opartych na rzeczywistych potrzebach mieszkańców.

ROZDZIAŁ

FOTOGRAFIA PARTYCYPACYJNA PODRÓŻ BOHATERA

ZAŁOŻENIA METODY:

Pierwsza metoda, którą chcemy przedstawić, opiera się na fotografii partycypacyjnej. Wykorzystana jest ona w celu odkrywania w kreatywny sposób miasta i dokumentowania tego, co nam się w nim podoba, co nam nie odpowiada i co chcielibyśmy w nim zmienić. Łączymy fotografię z teorią podróży bohatera – w ten sposób każdy uczestnik może wyruszyć na indywidualną, twórczą przygodę.

Rezultatem jest pogłębiona refleksja nad miastem i lista pomysłów na zmiany. Oznacza to, że jeśli przeprowadzisz badanie potrzeb w oparciu o tę metodę, otrzymasz od uczestników wiele ustrukturyzowanych spostrzeżeń, które możesz wykorzystać do wdrożenia nowych projektów.

SKORZYSTAJ Z TEJ METODY, JEŚLI:

- pracujesz z migrantami, którzy dopiero co przybyli do twojego miasta – pomaga im to poznać otoczenie i poczuć z nim większą więź
- chcesz uzyskać wymierne i łatwe do zaprezentowania wyniki – podczas warsztatów uczestnicy robią wiele zdjęć, które mogą być wystawione podczas wydarzenia w lokalnym centrum kultury

KWESTIE PRAKTYCZNE:

LICZBA UCZESTNIKÓW:

- do 15 w jednej grupie (liczba grup jest nieograniczona)

CZAS TRWANIA:

- 1 tydzień

DZIAŁANIA OBJĘTE PROGRAMEM:

- spotkanie wprowadzające w celu przybliżenia metody i udzielenia instrukcji uczestnikom (pół dnia)
- fotografowanie – samodzielna aktywność uczestników (6 dni)
- spotkanie podsumowujące – omówienie wyników, prezentacja zdjęć, które mogą być wykonane jako wydarzenie dla całej społeczności lokalnej (1 dzień)

MATERIAŁY:

- aparat fotograficzny/smartfon dla każdego uczestnika
- projektor (jeśli chcesz pokazać zdjęcia w formie cyfrowej) lub drukarka, jeśli chcesz zrobić wystawę
- plakat prezentujący podróż bohatera (wydrukowany lub narysowany)

MIEJSCE:

- zarówno spotkanie wstępne, jak i wystawa podsumowująca, mogą odbyć się w zwykłej sali szkoleniowej; w przypadku ładnej pogody, można je również zorganizować w parku lub gdzieś na zewnątrz, co pomoże uczestnikom poczuć się bliżej miasta

Faza 1: SPOTKANIE WSTĘPNE

1 PRZEDSTAWIENIE SIĘ (20 min)

- a) Przedstaw zespół, swoją organizację, zaprezentuj cele i harmonogram warsztatów
- b) Poproś uczestników o zaprezentowanie się – jak się nazywają, skąd pochodzą, czym się zajmują itp. Dobrym pomysłem jest zapytanie o coś osobistego; niech nie będzie to jednak nic przesadnie ingerującego w prywatność uczestnika – możesz na przykład zasugerować opowiedzenie historii związanej z nadanym imieniem (kto je wybrał, co oznacza w jego ojczystym języku itd.)

DLACZEGO TO JEST WAŻNE?

Kiedy pracujesz z osobami, które są wrażliwe, pamiętaj, że dla nich czasami nawet samo pojawienie się na warsztacie jest dużym wyzwaniem, a niektórzy mogą czuć się naprawdę nieswojo i niepewnie. Przedstawienie się i przedstawienie im szczegółowego harmonogramu tego, co będzie się działo podczas warsztatu, może pomóc zmniejszyć ich niepokój. Istotne jest również, aby pozwolić im mówić, tak aby od samego początku czuli, że to co mają do przekazania jest istotne i że naprawdę chcesz ich wysłuchać.

2 TWORZENIE BEZPIECZNEJ PRZESTRZENI (20 min)

Podziel uczestników na małe grupy i poproś o zastanowienie się, jak odpowiedzieć na następujące pytanie:

- Co moglibyśmy zrobić, aby pracować razem w miłej, spokojnej i pełnej szacunku atmosferze?

Po zakończeniu poproś każdą grupę o przedstawienie swoich odpowiedzi i przeprowadzenie dyskusji na ich temat.

Zbierz wytyczne, na które wszyscy się zgodzili, zapisz je na flipcharcie i poproś każdego z uczestników o podpisanie kartki.

DLACZEGO JEST TO WAŻNE?

Ponieważ pracujesz z osobami zagrożonymi wykluczeniem, twoim priorytetem powinno być zawsze zapewnienie im poczucia bezpieczeństwa. Jeśli to one tworzą wytyczne, czują się wysłuchane; są też bardziej skłonne do przestrzegania wspólnie sporządzonych norm zachowania pod którymi się podpisały.

Na tym etapie warsztatu kluczowe znaczenie ma sposób sformułowania pytania, na które grupy mają znaleźć odpowiedź. Radzimy unikać słowa "zasady", ponieważ często kojarzy się ono z ograniczeniami. W naszej pracy używamy "wytycznych", ale zobacz, co najlepiej sprawdza się w twoim otoczeniu/języku.

Upewnij się, że umieścisz flipchart w miejscu, gdzie wszyscy będą go widzieć i nie zapomnij przynieść go na następne spotkanie warsztatowe (podsumowanie).

3 PRZEŁAMYWANIE LODÓW (30 min)

a) Zagraj w dowolną grę z wykorzystaniem imion, aby upewnić się, że uczestnicy je zapamiętali.

b) Historia związana z moim ostatnim zdjęciem

Każdy uczestnik otwiera ostatnie zrobione na telefonie zdjęcie.

Zaznacz, że nie ma znaczenia, czy zdjęcie wydaje się "nudne".

Podziel grupę na pary. Poproś o omówienie poszczególnych zdjęć i odpowiedź na następujące pytania

- Dlaczego zrobiłeś/-aś to zdjęcie?
- Jakie emocje poczułeś/-aś?
- Co wydarzyło się wcześniej? Co wydarzyło się potem?
- Jak wyglądało otoczenie? (pogoda, światło, zapach itp.)
- Co oznacza dla ciebie ta fotografia?

Przeprowadź krótką dyskusję z całą grupą. Przykładowe pytania:

- Jak fotografie mogą pomóc nam wyrazić siebie?
- Jak znaleźć historie w codziennym życiu?
- W jaki sposób słuchanie historii innych i oglądanie ich zdjęć może pomóc nam nawiązać kontakt?

DLACZEGO JEST TO WAŻNE?

Nawet drobne ćwiczenia na przełamywanie lodów są świetne, aby uczestnicy poczuli się bardziej zrelaksowani. Nawet jeśli pracujesz z dorosłymi, naprawdę warto włączyć do sesji trochę "zabawy". Kiedy przeprowadzasz wstępną fazę budowę zespołu, spróbuj wykorzystać ćwiczenia oparte na opowiadaniu historii i fotografii, takie jak historia kryjąca się za ostatnim zaproponowanym przez nas zdjęciem. Może to pomóc uczestnikom na wejście w bardziej refleksyjny nastrój, a także zrozumieć, że codzienne lub "nudne" zdjęcia też mogą opowiadać jakąś historię. Jest to istotne, ponieważ wiele osób przychodzących na warsztaty fotograficzne, uważa, że nie są wystarczająco kreatywne; dlatego też upewnij się, że od początku będziesz kładł nacisk na fakt, że nie chodzi o jakość zdjęć, ale raczej o możliwość wizualnego wyrażenia siebie.

4 INSTRUKTAŻ DO PRACY W TERENIE (30 min)

- a) Przekaż uczestnikom, że w ciągu najbliższych 6 dni będą pracować indywidualnie (lub w małych grupach, jeśli tak wolą) w celu stworzenia wizualnej reprezentacji (zdjęcia i/lub krótkie filmy) tego jak czują się w swoim mieście.
- b) Podkreśl, że jest to część oceny potrzeb społeczności, dzięki czemu ich refleksje na temat miejscowości zostaną wykorzystane do realizacji nowych projektów, których celem jest poprawa życia społeczności lokalnej.
- c) Upewnij się, że głos i opinie twoich uczestników naprawdę mają znaczenie i że mogą przyczynić się do pozytywnych zmian w ich mieście
- d) Daj im instrukcje dotyczące faktycznego procesu tworzenia obrazu.
Oto przykład, jak możesz to sformułować:

Wyruszysz na spacer – indywidualnie lub w grupie (to zależy od was) – po mieście z listą pytań, którą niebawem otrzymasz. Twoim zadaniem jest próba wizualnej odpowiedzi na każde pytanie – oznacza to, że do każdego z nich powinno się zrobić zdjęcie (lub krótki filmik!). Spróbuj zastanowić się nad swoimi emocjami, uczuciami, myślami. Odpowiadaj na pytania jedno po drugim, starając się stworzyć wizualizację, która najdokładniej oddaje twój wewnętrzny stan.

Możesz zrobić selfie na tle lokacji, zrobić zdjęcie samego miejsca, stworzyć kolaż lub nawet nakręcić krótki klip. Format zależy od ciebie, spróbuj jednak dopasować uczucia i pomysły do konkretnego miejsca w mieście. Może to być zarówno rzeczywiste ucieleśnienie odpowiedzi (np. jeśli chcesz poprawić system komunikacji, możesz zrobić zdjęcie autobusu), jak i metaforyczne (np. chcąc pokazać swoją samotność, możesz sfotografować opuszczony budynek).

Oto przykład pytań, które można zadać uczestnikom (pamiętaj, że zawsze możesz je dostosować do konkretnego kontekstu i potrzeb uczestników):

- Dlaczego jestem akurat w tym mieście, w tym miejscu, z tymi ludźmi?
Jak się tu znalazłem/-am?
- Jak dużym wyzwaniem/ komplikacją było podjęcie decyzji o rozpoczęciu mojej "podróży" do tego miasta? Jakie przeszkody stały na mojej drodze?
Dlaczego w końcu podjąłem/-am decyzję i teraz jestem tutaj?
- Czy mam jakieś obawy, lęki, niepokoje związane z tym miastem, przestrzeniami kulturowymi i społecznymi? Kiedy pojawiło się to uczucie?
Z czym się wiąże?
- Kiedy zaczęła się moja znajomość z tym miastem?
Czego oczekuję po tej "podróży"? Czy mam jakiś cel (lub cele) w tej drodze?
Jakie?

- Czy jestem gotów/gotowa pokonać przeszkody na drodze do mojego celu? Na jak wiele wysiłków mogę się zdobyć?
 - Czy są w moim otoczeniu osoby gotowe do wsparcia mnie, do pomocy? Czy są w tym mieście miejsca, w których czuję się bezpiecznie, spokojnie, pewnie siebie, gdzie mogę się zrelaksować? Kim są ci ludzie, czym są te miejsca?
 - Jaką wiedzę i umiejętności (albo emocje, odczucia, wrażenia) chcę zdobyć podczas mojej "podróży" do tego miasta? A może chcę się czegoś pozbyć, by iść naprzód?
 - Co w tym mieście, w tych przestrzeniach kulturowych i społecznych jest dla mnie największym problemem? Co jest najbardziej skomplikowane?
 - Czego mi brakuje mi w tym miejscu, by czuć się bezpiecznie, spokojnie, pewnie i swobodnie?
 - Co czeka mnie na końcu tej przygody? Co się stanie, gdy pokonam wszystkie przeszkody w tym mieście, w tych nowych przestrzeniach kulturalnych i społecznych? Jaką osobą się stanę?
- e) Upewnij się, że wszyscy dobrze rozumieją zadanie - w tym celu możesz zaprezentować zdjęcie, które odpowiada na jedno lub dwa pytania.
- f) Poinstruj uczestników, w jaki sposób mają wysłać ci zdjęcia (możesz podać im swój adres e-mail lub stworzyć wspólną grupę na WhatsApp)
- g) Powiedz uczestnikom, kiedy i gdzie planujesz spotkanie podsumowujące
- h) Jeśli planujesz zaprosić na to spotkanie członków społeczności lokalnej i zorganizować wystawę z wydrukowanymi zdjęciami, upewnij się, że wyznaczysz nieprzekraczalny termin, do którego uczestnicy muszą nadesłać swoje prace; potrzebujesz wystarczająco dużo czasu na przygotowanie wystawy.

DLACZEGO JEST TO WAŻNE?

Udzielenie uczestnikom jasnych instrukcji sprawia, że czują się bezpieczniej i pewniej. Jest to szczególnie ważne, ponieważ robiąc zdjęcia będą pracować samodzielnie. Jeśli nie zrozumieją zadania, prawdopodobnie zrezygnują i nie pojawią się na spotkaniu podsumowującym.

Weź pod uwagę, że podana przez nas lista pytań jest tylko przykładem - zadanie, które dasz uczestnikom powinno być dostosowane do lokalnego kontekstu, społeczności, w której żyjesz (czy jest to niewielkie miasteczko czy metropolia? Może powinieneś poprosić ich o zrobienie zdjęć tylko w określonej dzielnicy).

Faza 2:

ZAJĘCIA W TERENIE:

robienie zdjęć - samodzielna praca uczestników

To kluczowy moment, ponieważ właśnie teraz powstaje cała treść oceny potrzeb. Twoim zadaniem jest próba zdalnego wspierania uczestników i pomagania im w utrzymaniu motywacji. Aby to zrobić, możesz spróbować następujących rozwiązań:

- **Umówić spotkanie na komunikatorze zoom w którymś momencie trwania samodzielnej pracy uczestników.** Chodzi o pokazanie, że w razie pytań lub chęci podzielenia się czymś z tobą, jesteś do dyspozycji uczestników. Ponieważ nie dla wszystkich w grupie będzie to konieczne (niektórzy wolą pracować w samotności), sugerujemy, aby nie był to element obowiązkowy. Jeśli zdecydujesz się na tego rodzaju otwarte konsultacje online, upewnij się, że **poinformujesz uczestników podczas spotkania wstępnego**, podając konkretną datę i godzinę.
- **Ustal sposób, w jaki uczestnicy powinni się z tobą kontaktować** w razie jakichkolwiek trudności (poprzez e-mail, WhatsApp itp.). Poinformuj ich o tym podczas spotkania wstępnego.
- **Przygotuj kilka motywujących treści**, które mógłbyś wysłać uczestnikom w ciągu tygodnia - mogą to być inspirujące zdjęcia, linki do tutoriali itp. Możesz też po prostu wysłać im wiadomość, że masz nadzieję, że praca idzie im dobrze. Pamiętaj, żeby nie przesadzić. Dobrze jest się kontaktować, ale jeśli będziesz robić to za często, mogą poczuć się naciskani.

DLACZEGO JEST TO WAŻNE?

Choć etap ten skupia się głównie na indywidualnej pracy uczestników, kluczowe jest, byś nadal wspierał uczestników zdalnie. Chcesz, by pozostali zmotywowani i czuli, że w razie trudności nie zostawisz ich samych sobie.

Faza 3: Spotkanie podsumowujące

ISTNIEJĄ DWA WARIANTY SPOTKANIA PODSUMOWUJĄCEGO:

1. Spotkanie wyłącznie w gronie uczestników
2. Otwarta dla publiczności wystawa, podczas której uczestnicy prezentują swoje prace.

Jeśli zdecydujesz się na imprezę z udziałem społeczności lokalnej, zaproś uczestników do przyścia trochę wcześniej, abyś zdążyli podzielić się z grupą swoimi refleksjami.

Poniżej znajdziesz instrukcje krok po kroku dla obu opcji. Jeśli organizujesz tylko spotkanie w gronie uczestników, postępuj zgodnie z punktami od 1 do 4, jeśli przygotujesz imprezę dla społeczności lokalnej, zastosuj się do punktów od 1 do 5.

1. PONOWNE NAWIĄZANIE KONTAKTÓW (30 min)

- a) Usadź uczestników w kręgu i poproś, by po kolei powiedzieli:
 - jak się nazywają (ma to na celu upewnienie się, że ludzie będą się pamiętać)
 - kolor, który symbolizuje ich dzisiejsze samopoczucie (to ma na celu sprawdzenie, jaka jest atmosfera w grupie)
- b) Zagraj w jeden lub dwa energizery i/lub gry w imiona
- c) Przynieś plakat z wytycznymi, który został wykonany podczas pierwszego spotkania i przeczytaj go na głos w ramach przypomnienia.

DLACZEGO JEST TO WAŻNE?

Na tym spotkaniu uczestnicy mają pokazać swoje zdjęcia/filmy i opowiedzieć o towarzyszącym im refleksjach – mogą one nabrać osobistego charakteru, dlatego ważne jest, by zacząć od czegoś zabawnego i lekkiego, aby poczuli się zintegrowani z grupą. W bezpiecznej, pełnej szacunku atmosferze będą mogli łatwiej się otworzyć.

2. POPROŚ UCZESTNIKÓW O PREZENTACJĘ SWOICH FOTOGRAFII

(1-2 godziny – w zależności od liczby uczestników)

Jeśli nie wydrukowałeś odbitek na wystawę, upewnij się, że dysponujesz projektorem do wyświetlania zdjęć – ważne jest, aby wszyscy widzieli je wyraźnie

Podczas prezentacji można albo zadawać poszczególne pytania całej grupie, albo poprosić pojedynczych uczestników po kolei o odpowiedź na wszystkie pytania. Polecamy pierwszą opcję, ponieważ pokaże ona podobieństwa/różnice w postrzeganiu miasta.

Upewnij się, że uczestnicy mają taką samą ilość czasu na zaprezentowanie każdego zdjęcia (jeśli nie masz go za dużo i/lub jest wielu uczestników, możesz zorganizować prezentację zdjęć w mniejszych grupach, gdzie uczestnicy będą prezentować je sobie nawzajem na ekranach telefonów/aparatów fotograficznych).

DLACZEGO JEST TO WAŻNE?

Danie uczestnikom szansy na pokazanie swoich zdjęć i opowiedzenie o nich jest ważnym wyrazem uznania dla ich pracy. W ten sposób pokazujesz, że to co przeżywają i myślą jest ważne i sprawiasz, że ich głos jest słyszalny.

WYPRAWA BOHATERA

3. PODRÓŻ BOHATERA (40 min)

- a) Krótko przedstaw koncepcję podróży bohatera (znaną również jako monomit). Najważniejsze, by powiedzieć, że jest to uniwersalnie spotykany szablon opowieści, w której występuje bohater wyruszający na wyprawę, podczas której przechodzi przez różne fazy, w tym próby i kryzysy. W końcu odnosi zwycięstwo i wraca do domu odmieniony.

Koncepcja sama w sobie jest dość złożona, ale na potrzeby ćwiczenia możesz ją uprościć - pamiętaj tylko o podkreśleniu, że życie można porównać do wieloetapowej podróży. Aby wyjaśnić to lepiej, użyj pomocy wizualnej z poprzedniej strony.

Inny przykład obrazka wizualizującego tę koncepcję można pobrać stąd (wersja anglojęzyczna):

<http://www.thearetical.com/the-heros-journey-spiral>

- b) W trakcie przybliżania koncepcji podróży bohatera, dobrze jest poprosić uczestników o wybranie jakiejś postaci z książki lub filmu (np. Frodo z „Władcy Pierścieni”) i wyjaśnienie, w jaki sposób wygląda w jego przypadku proces podróży bohatera i jego poszczególne etapy.
- c) Najlepiej, abyś miał wydrukowany obrazek podróży bohatera (możesz też narysować własną wersję!) w dużym formacie, ponieważ w następnym kroku poprosisz uczestników, aby zaznaczyli na plakacie jak widzą swoje umiejscowienie w osobistej "podróży" do nowego miejsca zamieszkania, nowego miasta (niech podejdą do tablicy i zrobili znak).

DLACZEGO JEST TO WAŻNE?

Powiązanie doświadczenia migracji z podróżą bohatera może pomóc uczestnikom na ujrzenie tego, przez co przechodzą z odmiennego punktu widzenia. Ponieważ wszyscy zaznaczają swoją pozycję na plakacie podróży, lepiej widać, że nie jest się jedyną osobą mierzącą się z życiowymi wyzwaniami. Inni znajdują się w podobnej sytuacji.

4. REFLEKSJA KOŃCOWA (20 min)

Przeprowadź końcową dyskusję, zadając następujące pytania:

- Jak podobał ci się spacer?
- Jak się podczas niego czułeś/-aś?
- Czy był on dla ciebie łatwy?
- Jeśli czułeś/-aś się niekomfortowo, dlaczego?
- Co odkryłeś/-aś podczas spaceru?
- Czy znalazłeś/-aś jakieś miejsca w mieście, które ci się podobały i w których czujesz się bezpiecznie?
- Czy znalazłeś/-aś jakieś miejsca lub spotkałeś/-aś się z sytuacjami w mieście, które uważasz za niebezpieczne, stanowiące wyzwanie?
- Jakie zmiany w mieście sprawiłyby, że poczułbyś/poczułabyś się tu lepiej? Jak można poprawić to ćwiczenie?
- Gdzie umieściłeś siebie na schemacie podróży bohatera? Dlaczego?
- W którym punkcie podróży chciałbyś/chciałabyś się teraz znaleźć? Jakie rzeczy powinny się zmienić w mieście, abyś mógł/mogła dotrzeć tam, gdzie chcesz być?
- Jaki jest ostateczny cel twojej podróży? Czy jest on w mieście, czy gdzieś indziej? Jakie są umiejętności, których potrzebujesz, by tam dotrzeć?
- Jakie zmiany **możesz wprowadzić** w mieście? Czy masz jakieś konkretne pomysły? Czego potrzebujesz, aby je zrealizować?

DLACZEGO JEST TO WAŻNE?

Kończąca refleksja pomaga uczestnikom przetworzyć całość przeżytego doświadczenia. Upewnij się, że zadajesz pytania dotyczące zarówno negatywnych, jak i pozytywnych aspektów miasta, zachęcając uczestników do dzielenia się pomysłami na wprowadzanie zmian w społecznościach lokalnych. Spróbuj pomóc im znaleźć sposób, w jaki sami mogliby być twórcami zmian, choćby na bardzo małą skalę.

Jeżeli planujesz wystawę, przeczytaj kolejne kroki – jeżeli nie, przejdź bezpośrednio do następnej sekcji niniejszego zestawu narzędzi.

5. WYDARZENIE ŚRODOWISKOWE

(2-3 godziny w zależności od liczby odwiedzających i liczby zdjęć przeznaczonych do wystawy)

- a) Powitaj członków lokalnej społeczności i przedstaw koncepcję wystawy, wyjaśniając, czym zajmowali się uczestnicy podczas warsztatów
- b) Pozwól kilku uczestnikom opowiedzieć o swoich doświadczeniach związanych z robieniem zdjęć
- c) Daj czas publiczności na obejrzenie zdjęć
- d) Przeprowadź dyskusję z udziałem publiczności na temat pomysłów, jakie przychodzą im do głowy w związku z poprawą stanu danej społeczności (możesz przeprowadzić dyskusję plenarną lub podzielić zebranych na małe grupy).

DLACZEGO JEST TO WAŻNE?

Zorganizowanie wystawy stanowi wyraz uznania dla pracy uczestników; daje im odczuć, że to, co mają do powiedzenia, jest ważne, a społeczność jest otwarta na wysłuchanie ich. Przynosi również korzyści dla społeczności, jako że stanowi szansę na interakcję z różnymi uczestnikami na płaszczyźnie osobistej. Widząc zdjęcia osób o pochodzeniu migracyjnym, członkowie społeczności mogą spojrzeć na nich jak na jednostki z unikatowymi historiami, w przeciwieństwie do bardzo uogólnionej i często stronniczej koncepcji "migrantów" prezentowaną w mediach.

UWAGI NATURY ETYCZNEJ DOTYCZĄCE WYSTAWY

Jeśli chcesz zorganizować publiczne wydarzenie i zaprezentować zdjęcia uczestników, poinformuj ich o tym z wyprzedzeniem: przed warszatem, albo **najpóźniej na spotkaniu** wstępnym, aby nie czuli się zaskoczeni. Bardzo ważne jest, aby zawsze pamiętać, że prawa do zdjęć i decyzja co do ich wykorzystania należą do uczestników; to oni decydują, kiedy i jak zdjęcia zostaną pokazane.

Jeśli wyrażą zgodę na publikację/wystawę, upewnij się, że dasz im do podpisania formularz, w którym potwierdzą to na piśmie. Pamiętaj jednak, że powinni mieć prawo do wycofania zgody w dowolnym momencie.

Należy zapytać uczestników, czy chcą, aby obok zdjęć umieścić tabliczki informujące o autorstwie. Dla niektórych jest to oznaka docenienia, ale niektórzy wolą pozostać anonimowi (również ze względów bezpieczeństwa). Zawsze należy dawać wybór.

TESTOWANIE METODY

Co robiliśmy podczas projektu

JAK TEGO DOKONANO

Fotografia partycypacyjna i podróż bohatera została przetestowana w Symferopolu na Krymie (Ukraina), we wrześniu 2021 roku przez naszą lokalną ukraińską organizację partnerską, Educatio.

Aktywność objęła 25 uczestników, głównie **migrantów wewnętrznych**, którzy niedawno przybyli i nie przystosowali się jeszcze do lokalnej infrastruktury oraz przestrzeni miejskiej, społecznej i kulturalnej; nie zostali do nich włączeni i nie zintegrowali się z nią.

Głównym celem działania była ocena ich potrzeb w sposób kreatywny, sprzyjający refleksji i zabawie, ale także zaprojektowanie i zaplanowanie konkretnych mikroprojektów jako kontynuacji aktywności. W ten sposób narzędzie zostało wykorzystane nie tylko do oceny, ale także do wdrażania **zmian na małą skalę**.

REFLEKSJE UCZESTNIKÓW

Oto jak nasi ukraińscy partnerzy podsumowali swoje przemyślenia po spacerze fotograficznym i po urządzeniu wystawy prezentującej zdjęcia zrobione w jego trakcie.

Poprosiliśmy uczestników o podzielenie się swoimi przemyśleniami i odczuciami po zakończeniu ćwiczenia. Większość stwierdziła, że była to ciekawa wyprawa, podczas której stanęli przed koniecznością odpowiedzi na pytania, które wcześniej nie przyszły im do głowy. Niektórzy podkreślali, że na pewne pytania nie znaleźli na ten moment odpowiedzi i potrzebowali czasu, aby na spokojnie je przemyśleć. Prawie wszyscy zgodzili się, że po spacerze zdali sobie sprawę, że nie są sami w swoich obawach, oczekiwaniach i wątpliwościach; to poczucie przynależności do grupy sprawiło, że poczuli się lepiej. Niektórzy zwrócili uwagę, że udało im się zobaczyć miasto z innej perspektywy: o ile wcześniej postrzegali Symferopol głównie jako miejsce fizyczne, od tego momentu myślą o nim jako o przestrzeni mentalnej posiadającą własną duszę. W wypowiedziach wszystkich uczestników przewijało się stwierdzenie, że stali się bardziej świadomi swoich uczuć i myśli, co sprawiło, że ich życie nabrało większego sensu. Ponadto otrzymaliśmy kilka wyjątkowych komentarzy, na przykład następujący: **"Teraz, po wszystkim, co tu powiedzieliśmy, zorientowałem się, z jakimi trudnościami borykają się studenci z innych krajów. I myślę, że mógłbym pomóc im lepiej zaznajomić się z naszą kulturą i miastem albo osobiście, albo stworzyć poświęconą tym sprawom grupę na uniwersytecie. Powinnam o tym pomyśleć"**. Inna dziewczyna powiedziała: **"Zdałam sobie sprawę, jak ekscytująca jest fotografia i teraz chcę ją zgłębić. Zastanawiam się też, jak mogę wykorzystać ją jako narzędzie w mojej przyszłej pracy z ludźmi. Spacer pomógł mi uświadomić sobie wiele znaczących rzeczy o sobie i mieście, w którym żyję"**.

GŁÓWNE WNIOSKI PŁYNAĆCE Z OCENY POTRZEB

- **Występują braki w dziedzinie ruchu drogowego oraz transportu publicznego**, sfera ta wpływa negatywnie na życie mieszkańców. Nie ma żadnej strony internetowej ani innego źródła, w którym ludzie mogliby zobaczyć aktualizowane na bieżąco natężenie ruchu. Prowadzi to do tracenia dużej ilości czasu na przystankach, a tym samym niemożności dobrego zaplanowania czasu. Inną niedogodnością jest niemożność uzyskania dokładnej informacji, kiedy wyrusza ostatni autobus do miejsca zamieszkania.
- **Niedobór obiektów kulturalnych na wysokim poziomie.** Symferopol jest uważany za kulturalną stolicę Krymu, ale znajdujące się tu sale koncertowe, muzea, galerie, kina, teatry, sceny itp. nie spełniają oczekiwań mieszkańców. Nie ma m.in. miejsc, gdzie ludzie mogliby oglądać nie tylko popularne, ale i artystyczne filmy na dużym ekranie; brakuje nowoczesnych, cyfrowych muzeów, zwłaszcza takich, do których rodzice i nauczyciele mogliby zabierać dzieci, aby wzbudzić ich zainteresowanie nauką/historią/literaturą; nie ma wielu alternatyw wystawienniczych (sztuka współczesna, malarstwo, rzeźba, itd.). Poza tym ludzie spotykają się z pewnymi ograniczeniami "koncertowymi", ponieważ nie każdy artysta (szczególnie ukraiński) mógł odwiedzić Krym ze względu na sankcje, a to sprawia, że obywatele również czują się niekomfortowo.
- **Niedobór miejsc do wyrażania siebie.** Problem ten nurtuje przede wszystkim osoby, które czują potrzebę pokazania publicznie swoich talentów. Oczywiście istnieją festiwale, targi i imprezy, ale wiele z nich ma określony program lub wymagania merytoryczne. Ponadto działania te są często na niskim poziomie, nie przyciągają wielu gości i zazwyczaj nie gromadzą wielu osób zainteresowanych tematem. Dlatego też ostatecznie twórcy nie otrzymują jakościowej informacji zwrotnej i wymiernego efektu swojej pracy, co opóźnia proces samorozwoju lub wręcz demotywuje. W efekcie spada poziom satysfakcji.
- **Niedobór specjalistycznych staży dla studentów (w tym kształcenia na odległość dla dorosłych).** Z powodu sankcji rozwój niektórych sfer na Krymie ma swoją specyfikę i ograniczenia. Na przykład studentom filologii obcych trudno jest praktykować umiejętności na miejscu (z powodu braku turystów zagranicznych i niskiego zapotrzebowania na biegłość językową) lub za granicą (połączenia między uczelniami z różnych krajów już nie istnieją; podróżowanie z Krymu jest skomplikowane i znacznie droższe niż kiedyś). Inny przykład: nie wszyscy studenci mają teraz możliwość odbycia stażu, zwłaszcza studenci medycyny, dla których kluczowe jest opanowanie umiejętności w klinice. Wiele publicznych szpitali nie przyjmuje ich na praktyki z różnych powodów, a czasem dopiero indywidualne ustalenia pomagają zdobyć im praktyczną wiedzę podczas studiów). Trzeba też wspomnieć o całkowitym braku programów praktyk studenckich w prestiżowych i najbardziej zaawansowanych klinikach. Powoduje to, że studenci nie mogą zdobyć umiejętności niezbędnych do dalszej pracy, a mieszkańcy Krymu odczuwają brak dobrych, zorientowanych na praktykę specjalistów.

UZUPEŁNIAJĄCE

microprojecty

Osoby dorosłe uczestniczące w ocenie potrzeb, przy wsparciu ze strony Educatio, zaprojektowały i wdrożyły dwa mikro działania:

- Spacer fotograficzny, który był podobny do warsztatu przeprowadzonego w ramach oceny potrzeb, ale został zorganizowany bezpośrednio przez uczestników – osoby uczące się będące w sytuacji zagrożenia. Zrobili to, gdyż ważne dla nich było, by zaangażować w spacer więcej osób i samemu go przeprowadzić.
- Drugim mikroprojektem były dwa spotkania społecznościowe, na których zaprezentowano wyniki spacerów fotograficznych i omówiono, z jakimi wyzwaniami spotykają się migranci (zarówno krajowi, jak i zagraniczni), kiedy przenoszą się do nowego miasta, a co najważniejsze, przeprowadzono burzę mózgów na temat tego, jakie ulepszenia można wprowadzić, aby społeczność stała się lepszym miejscem dla wszystkich. W spotkaniach wzięło udział łącznie 65 członków społeczności. Spotkanie spełniło swój cel, ponieważ wiele z zaproszonych osób rzeczywiście lepiej zrozumiało problem migrantów. Oto kilka przemyśleń od publiczności:

Nigdy nie sądziłam, że zmiana miejsca zamieszkania może być tak trudna, nawet jeśli odbywa się w ramach tego samego kraju. Pomimo tego, że wszyscy mówimy tym samym językiem, mamy zupełnie inne pochodzenie i doświadczenia. Dlatego też zamiast zakładać, że dla nowo przybyłego nie jest to aż tak wielka zmiana, trzeba z nim porozmawiać, by zobaczyć, jak naprawdę przedstawia się jego sytuacja i jak faktycznie czuje się w tym miejscu.

Przed wizytą na wystawie zawsze myślałam, że my - mieszkańcy - nie powinniśmy lubić przybyszów, ponieważ nie dbają oni o nasze miasto i przyrodę tak jak my. Dziś wieczorem poczułam, że bycie „stąd” daje dużo możliwości; wiąże się z tym także duża odpowiedzialność, ponieważ ogromna część doświadczeń nowo przybyłych zależy od nas i od tego, jak ich traktujemy. Wspaniale było dowiedzieć się, jak bardzo możemy być pomocni i jak niesamowite jest dzielenie się wiedzą o miejscu, które kochasz, aby ktoś też je pokochał.

FOTO-SPACER

 co to takiego?

Jest to ćwiczenie o charakterze refleksyjnym oparte na koncepcji monomitu/podróży bohatera opisanej przez Josepha Campbella połączone z metodzie ekoterapii (Bill Plotkin)
METODĄ FOTOGRAFII PARTYCYPACYJNEJ

NA PEWNO TAK

zwłaszcza jeśli dopiero co przybyłeś do miasta albo mieszkasz w nim od dłuższego czasu, ale dalej nie czujesz z nim więzi.
Lub też chcesz dowiedzieć się więcej na temat swoich uczuć w przestrzeni, która nie jest twoją ojczyzną.

czy to dla mnie?

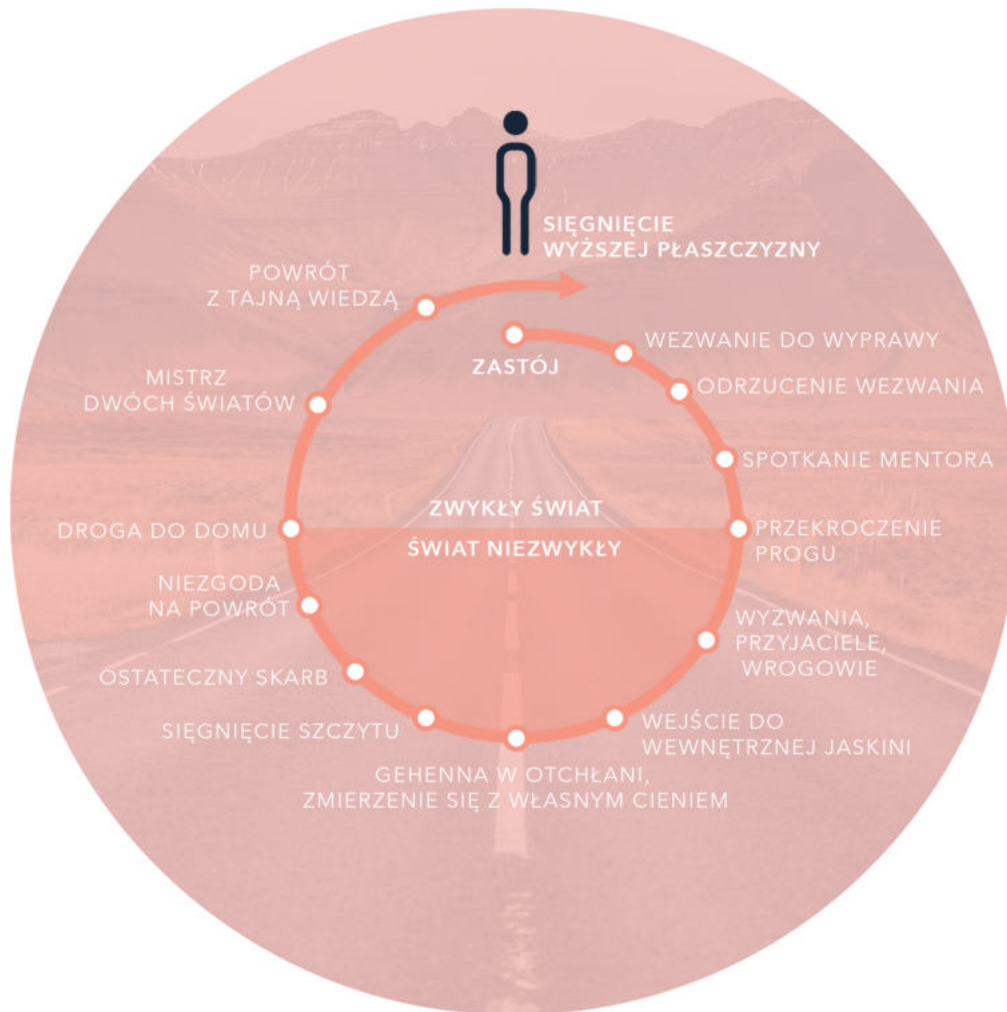
 jak mogę to zrobić?

Będziesz potrzebować plakatu z wydrukiem schematu podróży bohatera. Następnie weź aparat fotograficzny lub smartfon (nie ma tutaj formalnych wymagań odnośnie rozdzielczości robionych zdjęć i jakości obrazu), załóż ubranie dostosowane do warunków pogodowych i ruszaj w drogę!

WŁAŚNIE TUI!
Spójrz na drugą stronę.

gdzie mogę znaleźć jakiś przykład?

1. Dlaczego jestem akurat w tym mieście, w tym miejscu, z tymi ludźmi?
Jak się tu znalazłem/-am?
2. Jak dużym wyzwaniem/ komplikacją było podjęcie decyzji o rozpoczęciu mojej "podróży" do tego miasta? Jakie przeszkody stały na mojej drodze?
Dlaczego w końcu podjąłem/-am decyzję i teraz jestem tutaj?
3. Czy mam jakieś obawy, lęki, niepokoje związane z tym miastem, przestrzeniami kulturowymi i społecznymi? Kiedy pojawiło się to uczucie? Z czym się wiąże?
4. Kiedy zaczęła się moja znajomość z tym miastem? Czego oczekuję po tej "podróży"? Czy mam jakiś cel (lub cele) w tej drodze? Jakie?
5. Czy jestem gotów/gotowa pokonać przeszkody na drodze do mojego celu?
Na jak wiele wysiłków mogę się zdobyć?
6. Czy są w moim otoczeniu osoby gotowe do wsparcia mnie, do pomocy?
Czy są w tym mieście miejsca, w których czuję się bezpiecznie, spokojnie, pewnie siebie, gdzie mogę się zrelaksować? Kim są ci ludzie, czym są te miejsca?
7. Jaką wiedzę i umiejętności (albo emocje, odczucia, wrażenia) chcę zdobyć podczas mojej "podróży" do tego miasta? A może chcę się czegoś pozbyć, by iść naprzód?
8. Co w tym mieście, w tych przestrzeniach kulturowych i społecznych jest dla mnie największym problemem? Co jest najbardziej skomplikowane?
9. Czego mi brakuje mi w tym miejscu, by czuć się bezpiecznie, spokojnie, pewnie i swobodnie?
10. Co czeka mnie na końcu tej przygody? Co się stanie, gdy pokonam wszystkie przeszkody w tym mieście, w tych nowych przestrzeniach kulturalnych i społecznych? Jaką osobą się stanę?

OSOBISTE DOŚWIADCZENIE

Cześć wszystkim!
Nazywam się Nastia, mam 19 lat i rok temu przeprowadziłam się z Krasnojarska do Symferopola. Chciałam wziąć udział w foto-spacerze, bo to co nowe, poszerza nasze horyzonty.

Ponadto, miałam nadzieję, że ćwiczenie to pomoże mi w zyskaniu większej samoświadomości.

Lubię też poznawać nowych ludzi i byłam ciekawa, na jakie trudności natrafiają studenci z innych krajów. Być może mogłam pomóc im w poznaniu naszej kultury.

I TAK SIĘ STAŁO!

NASTIA BRAŁA UDZIAŁ W FOTO-SPACERZE
W GRUPIE MIGRANTÓW WEWNĘTRZNYCH I OBCOKRAJOWCÓW

10. Co czeka mnie na końcu tej przygody?

Co się stanie, gdy pokonam wszystkie przeszkody w tym mieście, w tych nowych przestrzeniach kulturalnych i społecznych? Jaka osobą się stanę?

Moja „przygoda” skończy się wraz ze studiami. Myślę, że stanę się dojrzała, mądrzejsza i pewniejsza siebie.

9. Czego mi brakuje mi w tym miejscu, by czuć się bezpiecznie, spokojnie, pewnie i swobodnie?

Moim zdaniem w mieście konieczna jest poprawa w dziedzinie transportu.

8. Co w tym mieście, w tych przestrzeniach kulturowych i społecznych jest dla mnie największym problemem? Co jest najbardziej skomplikowane?

Niczego takiego środowisku społecznym i kulturowym nie doświadczam.

7. Jaką wiedzę i umiejętności (albo emocje, odczucia, wrażenia) chcę zdobyć podczas mojej "podróży" do tego miasta? A może chcę się czegoś pozbyć, by iść naprzód?

Chcę stać się bardziej samodzielna i niezależna materialnie od rodziców. Chcę także nauczyć się żyć „tu i teraz” bez przesadne go zamartwiania się o przyszłość..

6. Czy są w moim otoczeniu osoby gotowe do wsparcia mnie, do pomocy? Czy są w tym mieście miejsca, w których czuję się bezpiecznie, spokojnie, pewnie siebie, gdzie mogę się zrelaksować? Kim są ci ludzie, czym są te miejsca?

Kwestia bliskości jest dla mnie relatywna, więc ludzie gotowi mnie wspierać zawsze znajdują się obok mnie. Jeśli pytanie dotyczy tego, czy znajdują się takie osoby w Symferopolu, to odpowiem, że tak. Najbardziej komfortowo i najbezpieczniej w mieście czuję się w mieszkaniu, które wynajmuje.

1. Dlaczego jestem akurat w tym mieście, w tym miejscu, z tymi ludźmi? Jak się tu znalazłem/-am?

Dostałam się na wydział psychologii na uczelni w Symferopolu. Dotarłam tu pod koniec sierpnia zeszłego roku, po odbyciu ośmiogodzinnego lotu z Krasnojarska na Krym.

2. Jak dużym wyzwaniem/ komplikacją było podjęcie decyzji o rozpoczęciu mojej "podróży" do tego miasta? Jakie przeszkody stały na mojej drodze? Dlaczego w końcu podjąłem/-am decyzję i teraz jestem tutaj?

Wyjazd był stosunkowo prosty, nic nie trzymało mnie w Krasnojarsku. Moja relacja z rodziną jest dość napięta, chciałam więc wyjechać i w miarę bezboleśnie się od nich odseparować...

3. Czy mam jakieś obawy, lęki, niepokoje związane z tym miastem, przestrzeniami kulturowymi i społecznymi? Kiedy pojawiło się to uczucie? Z czym się wiąże?

Nie boję się tego miasta, nie budzi mojego lęku. Czasami czuję dyskomfort ponieważ infrastruktura i klimat bardzo różnią się od tych w moich rodzinnych stronach.

4. Kiedy zaczęła się moja znajomość z tym miastem? Czego oczekuję po tej "podróży"? Czy mam jakiś cel (lub cele) w tej drodze? Jakie?

Z miastem łączy mnie jedynie uniwersytet, więc moja znajomość z Symferopolem zaczęła się w momencie pozytywnego rozpatrzenia mojej aplikacji na uczelni. Moim celem jest uzyskanie dyplomu i magisterium w Sankt Petersburgu.

5. Czy jestem gotów/gotowa pokonać przeszkody na drodze do mojego celu? Na jak wiele wysiłków mogę się zdobyć?

Jestem gotowa dać z siebie wszystko, by osiągnąć swój cel.

NOWE WYZWANIE

NOWA OSOBOWOŚĆ

SUGESTIE

WYZWANIA

CELE

PRZYJACIELE I MENTORZY

UDZIAŁ

WEZWANIE DO PRZYGODY

PRZEKROCZENIE PROGU

LĘKI

OCZEKIWANIA

ROZDZIAŁ

WITAJ PRZYGODO: PLATFORMA ACTIONBOUND

ZAŁOŻENIA METODY:

W tej metodzie koncentrujemy się na wykorzystaniu aplikacji, technologii i podejścia gamifikacyjnego do badania potrzeb społeczności w interaktywny sposób. Koncepcja polega na przeprowadzeniu oceny potrzeb w luźnej, nieformalnej atmosferze, przy aktywnym zaangażowaniu uczestników.

Głównym narzędziem jest platforma Actionbound zawierająca zadania i quizy, które uczestnicy mają realizować w grupach. Ich zadaniem jest odwiedzanie i odkrywanie różnych miejsc w mieście, ale także refleksja nad tym, jak funkcjonują w społeczności i co można by w niej zmienić.

SKORZYSTAJ Z TEJ METODY, JEŚLI:

- Pracujesz z migrantami, którzy dopiero co przybyli (zarówno krajowymi jak i międzynarodowymi)
- Chcesz przeprowadzić badanie potrzeb wśród osób, które zwykle nie są zbyt zaangażowane w życie obywatelskie (osoby, które zwykle nie byłyby chętne do udziału w "klasycznym" badaniu potrzeb, jak na przykład grupa fokusowa)
- Chciałbyś zbadać, jak można poprawić jakość usług publicznych w mieście

PAMIĘTAJ:

Na pierwszy rzut oka metoda mocno podparta komponentem cyfrowym, może wydawać się rozwiązaniem sprawdzającym się jedynie wśród osób młodych. Nie jest to jednak prawda - seniorzy także sobie z nią radzą (i zazwyczaj bardzo to lubią!) pod warunkiem, że w sposób przejrzysty wszystko im wytłumaczysz i zapewnisz pomoc techniczną przy pobieraniu aplikacji itp.

KWESTIE PRAKTYCZNE :

LICZBA UCZESTNIKÓW:

- Maksymalnie 25 (zwykle podzieleni na 4-6 osobowe grupy)

CZAS TRWANIA:

- 1 dzień (4-6 godzin w zależności od złożoności zadania i liczby grup)

DZIAŁANIA OBJĘTE PROGRAMEM:

- Sesja wprowadzająca wraz z wyjaśnieniem zasad (30 min)
- Rzeczywiste działanie związane z realizacją zadania (2-4 godziny w zależności od zadań)
- Sesja podsumowująca (1 godzina)

MATERIAŁY:

- Telefony z dostępem do Internetu (minimum 1 na grupę uczestników)
- Przygotowane wcześniej zadania na Actionbound
- Woda i przekąski dla uczestników

MIEJSCE:

- Właściwa zadania dla uczestników, w ramach aplikacji Actionbound, odbywają się w plenerze.
- Instruktaż i podsumowanie mogą odbyć się w sali szkoleniowej lub na zewnątrz (np. w parku, na plaży itp.)

Faza 1: PRZYGOTOWANIA

1. Przed właściwym warsztatem i oceną potrzeb należy poświęcić znaczną ilość czasu na przygotowanie zadań – jest to kwestia kluczowa, ponieważ pytania/zadania na Actionbound muszą być **ściśle związane z lokalnym kontekstem twojej społeczności**. Oto instrukcje krok po kroku, co należy zrobić:

Najpierw zastanów się, jaki rodzaj oceny potrzeb chciałbyś przeprowadzić.
Pytania do rozważenia:

- Jaki jest zasięg geograficzny twojej oceny potrzeb?
Możecie skupić się na bardzo konkretnym obszarze, w którym mieszkają wasi uczestnicy (dzielnica) lub na mieście w szerszym znaczeniu.
- Co chcesz zbadać? Możecie przeprowadzić bardziej "ogólne" badanie potrzeb, aby zrozumieć, jak ludzie czują się w mieście/sąsiedztwie, ale możecie też mieć bardziej sprecyzowane cele, na przykład zbadać, jakie możliwości spędzania wolnego czasu/kulturalne chcieliby mieć mieszkańcy, jak korzystają z przestrzeni publicznej lub co ich zdaniem powinno zostać ulepszone w usługach publicznych.
- Jakie są wasze grupy docelowe? Pomyślcie o uczestnikach oceny potrzeb. Czy są to po prostu mieszkańcy obszaru docelowego? A może chcecie się skupić na konkretnej grupie, np. migrantach, kobietach, osobach starszych lub niepełnosprawnych?
- Czy twoja grupa docelowa wymaga specjalnych przygotowań? Weź pod uwagę potrzeby swoich respondentów. Jeśli pracujesz z migrantami, czy potrzebujesz instrukcji w innym języku? Jeśli pracujesz z osobami starszymi, może trzeba zaplanować więcej czasu na wyjaśnienie, jak działa aplikacja? Jeśli pracujesz z bezrobotnymi matkami, może mógłbyś zorganizować jakieś zajęcia dla dzieci, aby matki chętniej przychodziły? Jeśli pracujesz z osobami niepełnosprawnymi, czy jesteś pewien, że wszystkie miejsca, do których chcesz je wysłać, są dostępne?

DLACZEGO JEST TO WAŻNE?

Ocena potrzeb Actionbound polega na odkrywaniu miasta, ale aby oprócz zabawy niosła ze sobą inne korzyści, musisz wcześniej zdefiniować, co chcesz osiągnąć.

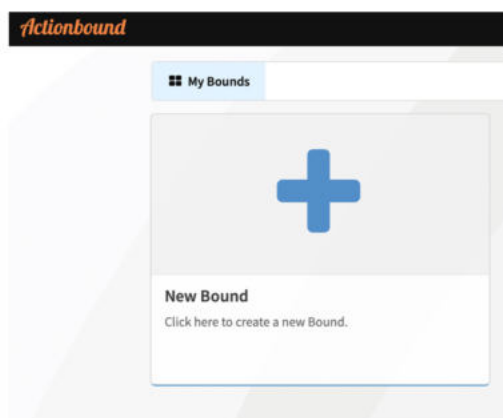
Technologia wykorzystywana w tej metodzie sprawdza się świetnie w przypadku osób, które zazwyczaj nie są przesadnie zaangażowane w działania społeczne i/lub raczej nie wezmą udziału w bardziej formalnej ocenie potrzeb. Aby jednak osiągnąć zamierzone cele, musisz dostosować pytania/misje w Actionbound do konkretnych potrzeb grup docelowych, zwłaszcza jeśli pracujesz z osobami zagrożonymi wykluczeniem.

2. Oto kilka rzeczy, które należy wykonać/rozważyć przed przystąpieniem do projektowania zadań/misji:

- Załóż konto na stronie <https://en.actionbound.com>.
- Jeśli korzystasz z niego jako nauczyciel, instytucja publiczna lub organizacja pozarządowa, potrzebujesz płatnego konta
- Zadania Actionbound można tworzyć bezpośrednio w aplikacji na telefonie komórkowym lub na stronie internetowej Actionbound z poziomu przeglądarki komputerowej – wypróbuj oba i zobacz, co sprawdza się lepiej w twoim przypadku (chodzi tylko o projekt, do rozwiązywania zadań uczestnicy będą używać telefonów).

3. Projektowanie zadań/misji w serwisie Actionbound

- a) Rozpocznij od wejścia na swój profil i utworzenia nowego zadania ("new bound") Zwróć uwagę, że wszystkie zrzuty ekranu z instrukcjami pochodzą z anglojęzycznej wersji przeglądarkowej serwisu; projektowanie w aplikacji na telefon wygląda jednak dość podobnie – dostępna jest także polska opcja językowa.

- b) Tworząc nowe zadanie powinno się:
- Wymyślić chwytliwy tytuł, coś co ludzie łatwo zapamiętają. Polecamy nie umieszczać w tytule słów "Ocena potrzeb", a raczej skupić się na czymś zabawnym.
 - Wybrać tryb gry („Play Mode”). Do przeprowadzenia oceny potrzeb zazwyczaj używamy trybu multiplayer, co oznacza, że przynajmniej dwie osoby wykonują zadanie na tym samym urządzeniu.
 - Zdecyduj o kolejności etapów ("sequence of stages"). Stała ("fixed") oznacza, że uczestnicy muszą wykonać zadania jedno po drugim w kolejności, którą stworzyłeś, elastyczna ("flexible") pozwala na wykonanie ich w dowolnej kolejności.

Create new Bound
Specify the basic characteristics of your bound. You can make changes later

Title
City quest

URL
<https://actionbound.com/bound/city-quest->

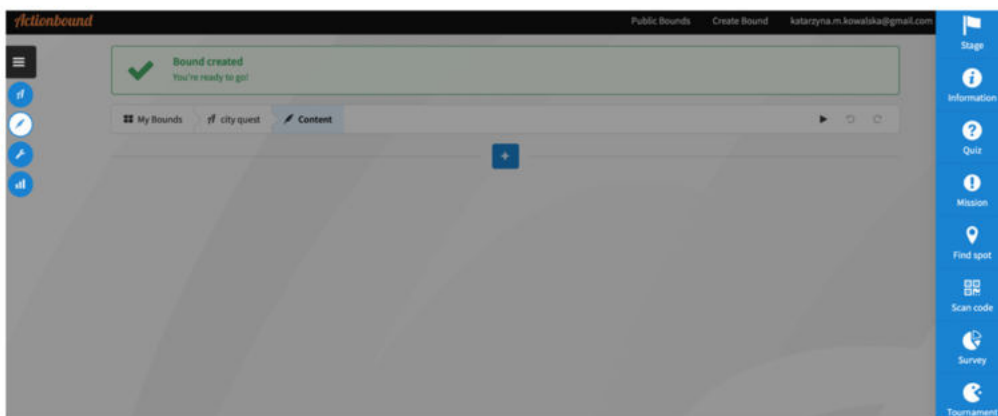
Play mode
Singleplayer Bound Multiplayer Bound

Sequence of stages
Fixed Flexible

Create Bound Cancel

4. Teraz jesteś gotowy do dodawania konkretnych aktywności!

Wystarczy, że klikniesz na znak plusa - po prawej stronie pojawi się panel, z którego możesz wybrać, jaki typ zadania chcesz dodać.

Sama aplikacja posiada wiele funkcji i możesz korzystać z różnych typów zadań w zależności od potrzeb. Poniżej przedstawimy takie, które naszym zdaniem są szczególnie przydatne przy ocenie potrzeb:

Znajdź miejsce ("Find spot") to zadanie, w którym uczestnicy muszą udać się do wyznaczonej lokacji w mieście kierując się współrzędnymi geograficznymi. Zadanie to świetnie się sprawdza, gdy chcesz, by grupa udała się do konkretnego miejsca i przekonała się, co myśli na jego temat/odkryła jak z niego korzystać/odkryła, dlaczego normalnie się tam nie chodzi itp.

Find spot
Players must go to a specific GPS coordinate in order to earn points and/or move on to the next step.

Mission	Coordinate	Settings
---------	------------	----------

Mission briefing ⓘ

B I [Image] [Video] [Music] [Link] [Square root]

Follow the directional arrow and you'll find the last hint to find the holy grail.

Points

100

✓ Add ✕ Cancel

Kiedy znajdą się już na miejscu, możesz dać im dodatkowe zadania, aby mogli dokonać refleksji i wyrazić swoje myśli/opinie:

Misja ("Mission") dobrze sprawdzi się przy zadaniach kreatywnych, podczas których uczestnicy będą mogli swobodnie wyrażać siebie. Jeśli ma ona odbyć się w konkretnej lokacji, którą znajdują w trakcie zadania znajdź miejsce ("Find the Spot"), możesz poprosić uczestników o zrobienie zdjęć tego obszaru/obiektu, nakręcenie filmiku albo o napisanie czegoś, co stanowić będzie wyraz ich refleksji odnośnie tej lokacji. Na przykład: jeśli uczestnicy znajdą się przed muzeum, niech opowiedzą, czy kiedykolwiek tam byli (jeśli nie, to dlaczego), co chcieliby w nim zobaczyć, co zachęciłoby ich do częstszego chodzenia tam itp.

Możesz również użyć misji w sposób bardziej swobodny, nie odnosząc jej do konkretnego miejsca. Możesz na przykład poprosić uczestników o zrobienie zdjęcia miejsca, które bardzo lubią, nagranie krótkiego klipu pokazującego jak spędzają wolny czas w mieście itp.

Mission
Assign the participants a creative, solvable task for which there is no right or wrong answer.

Mission briefing

B I [Image] [Video] [Audio] [Link] [Math]

Take a selfie in front of the holy grail.

Type of solution

Please select

- Text
- Upload picture
- Upload video
- Upload audio
- None

Ankieta ("Survey") pozwala na zbieranie danych od uczestników w bardziej tradycyjny, ale i bardziej ustrukturyzowany sposób. Możesz zadawać uczestnikom pytania i dawać im do wyboru **gotowe odpowiedzi**. Na przykład:

Jak często odwiedzasz to miejsce (muzeum, park, czy jakiegokolwiek inne miejsce, które chcesz przeanalizować).

Jakie możliwości spędzania wolnego czasu chciałbyś aby zaoferowało?

Jakie są największe wyzwania związane z mieszkaniem w tej dzielnicy?

Pamiętaj, że tutaj uczestnicy mogą wybrać tylko krótkie odpowiedzi spośród tych, które im podasz. Jest to dobre rozwiązanie w celu ustrukturyzowania danych, ale jeśli chcesz uzyskać więcej pomysłów i inspiracji, lepiej jest skorzystać z zadania misja ("Mission") z wykorzystaniem pytań otwartych, gdzie uczestnicy w sposób nieskrępowany będą mogli się szczegółowo wyrazić.

Survey
Create a survey for your Bound players.

Survey Answers

Question

B I [Image] [Video] [Audio] [Link] [Math]

Which of these ice creams do you like best?

Add Cancel

Oto przykład, jak może być skonstruowane zadanie w Actionbound:

INFORMACJE ("INFORMATION")

W tym polu uczestnicy mogą przeczytać o zadaniu: jego czasie trwania, zasadach, celu itp.

MISJA („MISSION“)

Prosta ale wymagająca pewnej dozy kreatywności aktywność na początek, by uczestnicy stworzyli między sobą nić porozumienia i lepiej się poznali. Można poprosić ich o zrobienie grupowego zdjęcia w parku lub o znalezienie 5 rzeczy, które ich łączą.

Znajdź miejsce + misje + ankieta + quiz

Grupa podąża za wskazaniem nawigacji. Następnie otrzymują do zrobienia quiz, w którym odpowiadają na zabawne pytania dotyczące ptaków występujących w lokalnym parku, drzew, które tam rosną, historii itp. Quiz nie powinien być bardzo trudny, ale stanowić szansę na lepsze poznanie miasta. Następnie grupa może mieć do wykonania misję, w ramach której spiszą pomysły na to, jakie wydarzenia chcieliby, aby były tu organizowane. Inną misją może być nagranie krótkiego filmiku pokazującego, jak zwykle spędzają czas w parku. Na koniec mogą wypełnić ankietę, odpowiadając na pytania dotyczące częstotliwości ich wizyt w parku, ulubionych zakątków w tym miejscu, czy obszarów, których tam nie lubią.

Kontynuuj procedurę znajdź miejsce + misja + ankieta + quiz w każdej lokalizacji, którą chcesz przeanalizować. Możesz również pominąć część dotyczącą znalezienia miejsca i dać uczestnikom związane z miastem misje/sondaże/quizy o charakterze ogólnym.

Misja końcowa po wykonaniu zadań. Na koniec dobrze jest przygotować coś zabawnego, jak np. zrobienie wspólnego zdjęcia lub przygotowanie krótkiego nagrania filmiku z uczestnikami wyrażającymi swoje emocje

DLACZEGO JEST TO WAŻNE?

Nie będzie można otrzymać dobrych wyników bez zaprojektowania wysokiej jakości treści na platformie Actionbound. Konkretnie misje i inne zadania zależą od kontekstu lokalnego, dlatego ważne jest, aby mieć wystarczająco dużo czasu na ich przygotowanie. Zdarza się, że uczestnicy mają trudności z korzystaniem z platformy, więc upewnij się, że przed rozpoczęciem aktywności poznasz ją na tyle dobrze, aby odpowiedzieć na ewentualne pytania.

Faza 2:

Implementacja działań w ramach platformy Action Bound:

Instrukcje dla uczestników (30 min)

1. Stworzenie odpowiedniej atmosfery (20 min)

- a) Zbierz uczestników i zrób krótkie wprowadzenie przybliżające profil twojej organizacji oraz cele przyświecające Actionbound.
- b) Zagrajcie w krótką grę w imiona lub inną, pozwalającą na poznanie się uczestników
- c) Zagraj w "Ludzkie Bingo":
 - Rozdaj każdemu uczestnikowi kartkę z tabelą (patrz poniżej)
 - Ich zadaniem jest znalezienie osoby, która pasuje do opisu w każdym kwadracie (mogą umieścić imię każdej osoby tylko raz w swojej tabeli)
 - Uczestnik, który jako pierwszy wpisze w każdym kwadracie imię innej osoby, zostaje zwycięzcą.

Oto przykład pytań do bingo, ale dobrze jest dostosować je do lokalnego kontekstu:

Ktoś, kto urodził się w innym mieście	Ktoś, kto nie je mięsa	Ktoś, kto lubi jeździć samochodem
Ktoś, kto ma urodziny w marcu	Ktoś, kto lubi śpiewać i tańczyć	Ktoś, kto chciałby mieć inną pracę
Ktoś, kto jest jedynakiem /jedynaczką	Ktoś, kto ma starszego brata	Ktoś, kogo ulubionym kolorem jest niebieski

2. Wyjaśnienie zadań (10 min)

- a) zaznacz, że nastąpi podział na grupy, które będą miały różne zadania do wykonania itp.
- b) Upewnij się, że wszyscy wiedzą, o której godzinie powinni wrócić na spotkanie podsumowujące i jak się z tobą skontaktować w razie wystąpienia jakichkolwiek komplikacji.
- c) Podziel uczestników na zespoły. W każdej grupie jedna osoba powinna zgłosić się do objęcia funkcji lidera - to na jej telefonie będą rozwiązywane zadania. Upewnij się, że liderzy zainstalowali Actionbound (powinieneś wcześniej wysłać link do pobrania aplikacji wszystkim uczestnikom), a następnie udostępnić im kod QR stworzonego przez siebie zestawu zadań na platformie. Zanim ekipy wyruszą na eksplorację miasta, upewnij się, że wszyscy wiedzą jak korzystać z platformy.

Jeśli masz możliwość, rozdaj grupom butelki z wodą i przekąski, ponieważ będą spędzać sporo czasu na spacerze.

DLACZEGO JEST TO WAŻNE?

Odpowiednie wprowadzenie z wyjaśnieniem zadań i zagwarantowanie, że wszyscy wiedzą, jak korzystać z aplikacji, jest konieczne, aby przedsięwzięcie zakończyło się sukcesem. Jednocześnie ważne jest, aby uczestnicy mieli trochę czasu na poznanie się poprzez energizery, gry w imiona i inne aktywności "przełamujące lody", aby przed rozpoczęciem właściwej akcji poczuli się swobodni i zrelaksowani.

Faza3: Implementacja działania w ramach Action Bound

spotkanie podsumowujące z uczestnikami
(1 godzina)

Po powrocie ekip na wyznaczone miejsce, przeprowadź krótką sesję podsumowującą umożliwiającą refleksję nad wspólnie wykonywanymi zadaniami. Zapytaj o następujące kwestie:

- Jak przebiegały zadania? Które było najfajniejsze?
Które okazało się największym wyzwaniem? Dlaczego?
- Jakie było najlepsze miejsce, które odwiedziłeś/-aś podczas gry?
- Czy odkryłeś/-aś coś nowego o swoim mieście/okolicy? Co takiego?
- Czy masz pomysły, co można by poprawić w mieście/okolicy i co trzeba zrobić, aby to osiągnąć?
- Jakie rzeczy możesz zrobić samodzielnie? Czy dasz radę
np. zorganizować jakieś niewielkie wydarzenie?
Co byłoby do tego potrzebne?

DLACZEGO TO JEST WAŻNE?

Refleksja nad procesem może pomóc uczestnikom ustrukturyzować to, czego właśnie doświadczyli i zachęcić do podzielenia się swoimi przemyśleniami z innymi. Podczas podsumowania powinieneś pełnić rolę moderatora dyskusji, aby nie skupiała się wyłącznie na złych aspektach miasta/otoczenia, ale także na tym, co można poprawić **przez samych ludzi.**

Za każdym razem, gdy uczestnicy mają pomysł na zrealizowanie jakiegoś pomniejszego projektu, udziel im wskazówek, jak to zrobić. Na przykład poinformuj ich o możliwościach finansowania z urzędu miasta, o organizacjach pozarządowych/ośrodkach kultury, które zajmują się podobnymi rzeczami itp.

TESTOWANIE METODY

Co zrobiliśmy podczas projektu?

JAK TO BYŁO ZROBIONE?

W ramach naszego projektu, platforma Actionbound jako metoda oceny potrzeb, została przetestowana przez naszego partnera z Turcji – **samorząd lokalny gminy Bursa**.

Miasto Bursa, w którym funkcjonuje nasza organizacja partnerska, jest piątym największym miastem w Turcji – to prężny ośrodek przemysłowy i biznesowy, tak więc miasto w naturalny sposób przyciąga migrantów. Ponadto, Bursa historycznie zawsze była kulturowym tygłem, gdzie obok siebie żyło wiele grup etnicznych. Biorąc pod uwagę powyższy kontekst, w badaniu potrzeb wzięło udział 25 uczestników, z których ponad połowa miała pochodzenie migracyjne – byli to albo migranci wewnętrzni pochodzący z innych miast Turcji, albo międzynarodowi pochodzący z różnych krajów, przede wszystkim z Syrii. Założeniem było zebranie migrantów i nie-migrantów razem i ustalenie, w jaki sposób mogą oni wspólnie opracować świeże pomysły służące poprawie życia w mieście.

Cele szczegółowe oceny potrzeb były następujące:

- określenie potrzeb osób przybywających do Bursy z prowincji i z zagranicy w celu ułatwienia procesu adaptacji do lokalnych realiów
- wygenerowanie pomysłów odpowiadających na wyzwania, które zostały zidentyfikowane w trakcie działania
- opracowanie konkretnych pomysłów na dalsze kroki, które będą odpowiedzią na hasło "Bursa jako miasto inkluzywne".

W czasie trwania aktywności z platformą Actionbound, uczestnicy odwiedzili kilka miejsc: muzeum Hünkar- most Irgandı – bibliotekę Setbaşı – teatr Ahmet Vefik Paşa – Kozahan – Ulucami.

Wszystkie z nich mają ogromne znaczenie dla życia kulturalnego miasta. Wybierając się tam, uczestnicy zdobywali nowe informacje o tych lokacjach i określali, jakie zmiany zachęciłyby ich do częstszego odwiedzania tych miejsc.

GŁÓWNE POTRZEBY, które udało się zidentyfikować

Po zakończeniu działań, nasi tureccy partnerzy przeprowadzili z uczestnikami burzę mózgów, nazwaną Warsztatem Inkluzywności miasta Bursy. W trakcie jej trwania uczestnicy w pierwszej kolejności wyodrębnili cztery główne obszary wymagające poprawy, a następnie zaproponowali konkretne projekty uzupełniające. Obszary te zdefiniowano następująco:

- Promocja i podnoszenie świadomości kultur
- Ułatwianie procesu adaptacji do miasta
- Wspieranie procesu współistnienia mieszkańców miasta i osób przybywających spoza niego
- Przyczynianie się do produkcji jedwabnych tekstyliów i sztuki.

KOLEJNE MIKROPROJEKTY

KOKON SZTUKI

Nazwa projektu realizowanego w ramach wydarzenia Inkluzywna Bursa to "Kokon Sztuki". Multikulturowe warsztaty artystyczne w Bursie zostały zorganizowane w Koza Han, jednym z najczęściej odwiedzanych miejsc w mieście, a uczestnictwo w zajęciach jest bezpłatne.

Działania te, które odbywają się pod nazwą Art Koza, stają się miejscem spotkania kultur, umożliwiając ich wzajemne przenikanie i ułatwiając proces integracji i harmonizowania społeczeństwa.

WALIZKA PEŁNA EMPATII

Walizkę wybrano ze względu na jej symbolikę, utożsamia bowiem migrację. Historie (często zaczynające się tragedią, a kończące odniesieniem sukcesu) związane z opuszczeniem rodzinnych stron i przybycie w nowe miejsce mają być opowiadane za pośrednictwem nowoczesnych technologii oraz różnego rodzaju przedmiotów przywiezionych przez imigrantów.

Podnoszenie świadomości na temat migracji, bezpiecznego środowiska życia, harmonii, tolerancji, akceptacji społecznej, umożliwia podkreślenie, że wszyscy jesteśmy w głębi tacy sami; zmniejsza strach i poczucie zagrożenia w mieście.

CENTRUM SZKOLENIOWE DLA IMIGRANTÓW

Znajdowałiby się tam przedstawiciele różnych instytucji i organizacji, którzy przygotowyaliby imigrantom szczegółową prezentację na temat funkcjonowania biznesu w nowym miejscu i sposobów przeprowadzania transakcji. Szkolenia prowadzone byłyby w różnych językach.

Miałoby to na celu zapewnienie, że osoby migrujące do Bursy otrzymają znacznie szybszą niż dotychczas i bardziej efektywną pomoc. Wydaje nam się również, że za sprawą działania Centrum Szkoleniowego Bursa może stać się miastem przyjaźniejszym dla osób migrujących.

KOZAHAN NA JEDWABNYM SZLAKU

Celem projektu było pokazanie zwiedzającym miejsca i znaczenia Kozahanu w historii światowego handlu i hodowli jedwabników oraz zwiększenie świadomości na ten temat.

ROZDZIAŁ

ZINDYWIDUALIZOWANA MAPA MIASTA WYKORZYSTUJĄCA CYFROWY STORYTELLING ZAŁOŻENIA METODY

Opiera się ona na tworzeniu mapy miasta przy użyciu filmów. Każdy z uczestników nakręci krótki klip o tym, jak czuje się w mieście/sąsiedztwie i jak korzysta z różnych jego obszarów. Dysponując nagraniami z różnych lokacji, łatwiej będzie stworzyć "mapę", która pokaże, jak z przestrzeni miejskiej korzystają różni jego mieszkańcy.

SKORZYSTAJ Z TEJ METODY, JEŚLI

- pracujesz z ludźmi o specjalnych potrzebach, dla których sposób "wykorzystywania" przestrzeni miejskiej może być ograniczony (np. nie znający języka migranci, czy osoby niepełnosprawne nie mające dostępu do całej przestrzeni)
- chciałbyś zachęcić uczestników do wyrażenia siebie w kreatywny sposób za pomocą tworzenia prostych filmów
- chcesz, by wyniki były wymierne i dające się opublikować - filmy są świetnym sposobem na pokazanie wyzwań stojących przed miastem i na przeprowadzenie dyskusji, jak wyzwaniom tym sprostać
- mieć więcej czasu na ocenę potrzeb oraz dysponować uczestnikami zmotywowanymi do wzięcia udziału w cyklu aktywności (warsztatów opartych na tej metodzie nie da się przeprowadzić w jeden dzień)

KWESTIE PRAKTYCZNE

LICZBA UCZESTNIKÓW:

- 10 do 20 (na każde 10 uczestników potrzebny jest co najmniej jeden facylitator)

CZAS TRWANIA:

- 5 dni

DZIAŁANIA OBJĘTE PROGRAMEM:

- Wprowadzenie (1 dzień)
- Realizacja filmu (3 dni)
- Podsumowanie i projekcja (1 dzień)

MATERIAŁY:

- Telefon/komputer/tablet na którym każdy z uczestników mógłby stworzyć film
- Projektor i głośniki na potrzeby projekcji filmów
- Drukarka
- Mapa miasta/sąsiedztwa, pocztówki
- Długopisy, markery i inne przybory do pisania
- Wąska, kolorowa taśma papierowa

MIEJSCE:

- Dzień zapoznawczy można zorganizować na świeżym powietrzu
- Przy montowaniu filmów potrzebne będzie pomieszczenie, w którym uczestnicy będą mogli w komfortowych warunkach korzystać z komputerów; muszą też mieć dostęp do internetu.
- Potrzebne będzie wytłumione pomieszczenie do nagrywania głosu

EDUCATIVA

Faza 1: Dzień zapoznawczy (1 dzień)

1 WPROWADZENIE (20 min)

- a) Przedstaw zespół, swoją organizację, zaprezentuj cele i harmonogram warsztatów, podkreślając, że nie chodzi tu o tworzenie kinematograficznego dzieła sztuki, ale bardziej o znalezienie sposobu na wyrażenie siebie
- b) Poproś uczestników o zaprezentowanie się – jak się nazywają, skąd pochodzą, czym się zajmują itp. Dobrym pomysłem jest zapytanie o coś osobistego; niech nie będzie to jednak nic przesadnie ingerującego w prywatność uczestnika – możesz na przykład zasugerować opowiedzenie historii związanej z nadanym imieniem (kto je wybrał, co oznacza w jego ojczystym języku itd.)

DLACZEGO TO JEST WAŻNE?

Kiedy pracujesz z osobami, które są wrażliwe, pamiętaj, że dla nich czasami nawet samo pojawienie się na warsztacie jest dużym wyzwaniem, a niektórzy mogą czuć się naprawdę nieswojo i niepewnie. Przedstawienie się i przedstawienie im szczegółowego harmonogramu tego, co będzie się działo podczas warsztatu, może pomóc zmniejszyć ich niepokój. Istotne jest również, aby pozwolić im mówić, tak aby od samego początku czuli, że to co mają do przekazania jest

2 TWORZENIE BEZPIECZNEJ PRZESTRZENI (20 min)

Podziel uczestników na małe grupy i poproś o zastanowienie się, jak odpowiedzieć na następujące pytanie:

- Co moglibyśmy zrobić, aby pracować razem w miłej, spokojnej i pełnej szacunku atmosferze?

Po zakończeniu poproś każdą grupę o przedstawienie swoich odpowiedzi i przeprowadzenie dyskusji na ich temat.

Zbierz wytyczne, na które wszyscy się zgodzili, zapisz je na flipcharcie i poproś każdego z uczestników o podpisanie kartki.

DLACZEGO JEST TO WAŻNE?

Ponieważ pracujesz z osobami zagrożonymi wykluczeniem, twoim priorytetem powinno być zawsze zapewnienie im poczucia bezpieczeństwa. Jeśli to one tworzą wytyczne, czują się wysłuchane; są też bardziej skłonne do przestrzegania wspólnie sporządzonych norm zachowania pod którymi się podpisały.

Na tym etapie warsztatu kluczowe znaczenie ma sposób sformułowania pytania, na które grupy mają znaleźć odpowiedź. Radzimy unikać słowa "zasady", ponieważ często kojarzy się ono z ograniczeniami. W naszej pracy używamy "wytycznych", ale zobacz, co najlepiej sprawdza się w twoim otoczeniu/języku.

Upewnij się, że umieścisz flipchart w widocznym dla wszystkich miejscu i nie zapomnij przynieść go na następne spotkanie warsztatowe (podsumowanie).

3. PRZEŁAMYWANIE LODÓW (30 MIN)

- a) Zagraj w dowolną grę w imiona, aby upewnić się, że uczestnicy zapamiętali jak wszyscy się nazywają
- b) Historia związana z moim ostatnim zdjęciem

Poproś każdego uczestnika o otwarcie na telefonie ostatnio zrobionego zdjęcia. Zaznacz, że nie ma znaczenia, czy wydaje się ono "nudne".

Podziel uczestników na pary i poproś, aby porozmawiali o fotografiach, odpowiadając na następujące pytania

- Dlaczego zrobiłeś/-aś to zdjęcie?
- Jakie emocje poczułeś/-aś?
- Co wydarzyło się wcześniej? Co wydarzyło się potem?
- Jak wyglądało otoczenie? (pogoda, światło, zapach itp.)
- Co oznacza dla ciebie ta fotografia?

Przeprowadź krótką dyskusję z całą grupą. Przykładowe pytania:

- Jak fotografie mogą pomóc nam wyrazić siebie?
- Jak znaleźć historie w codziennym życiu?
- W jaki sposób słuchanie historii innych i oglądanie ich zdjęć może pomóc nam nawiązać kontakt?

DLACZEGO JEST TO WAŻNE?

Niektóre niewielkie ćwiczenia przełamujące lody są świetne, aby uczestnicy poczuli się bardziej zrelaksowani. Nawet jeśli pracujesz z dorosłymi, naprawdę warto włączyć do sesji trochę "zabawy". Kiedy przeprowadzasz wstępną fazę budowę zespołu, spróbuj wykorzystać ćwiczenia oparte na opowiadaniu historii i fotografii, takie jak historia kryjąca się za ostatnim zaproponowanym przez nas zdjęciem. Może to pomóc uczestnikom na wejście w bardziej refleksyjny nastrój, a także zrozumieć, że nawet codzienne lub "nudne" zdjęcia też mogą opowiadać jakąś historię. Jest to ważne, ponieważ wiele osób, które przychodzą na warsztaty filmowe uważa, że nie są wystarczająco kreatywne; dlatego też upewnij się, że od początku będziesz kładł nacisk na fakt, że ciekawe kadry do filmu można znaleźć na każdym kroku, a do tworzenia filmu wykorzystać można obrazy codzienności.

4. WPROWADZENIE

do metody cyfrowego storytellingu (20 min)

Przedstaw koncepcję warsztatów podkreślając następujące kwestie:

- Każdy z uczestników ma za zadanie stworzyć swój własny, niezależny film
- Film nie powinien być dłuższy niż 3 minuty
- Głównym tematem filmów będzie miasto/najbliższe otoczenie
- Aby stworzyć filmy każdy będzie musiał:
 - Napisać krótki scenariusz z wykorzystaniem voice overu – zarejestrowanym obrazom towarzyszyć będzie słowny komentarz uczestnika
 - Nagrać, np. za pomocą aplikacji dyktafon na telefonie, napisany przez siebie scenariusz.
 - Stworzyć warstwę wizualną dla swoich filmów (mogą to być stare zdjęcia, fotografie wykonane podczas warsztatów, krótkie filmy, rysunki itp.)
 - Zmontować wszystko razem w łatwym w obsłudze programie

DLACZEGO TO JEST WAŻNE ?

Wiele osób przychodzących na warsztaty filmowe jest dość przestraszonych i ma wątpliwości, czy są w stanie cokolwiek stworzyć. Dlatego też twoją rolą jest dobre przedstawienie metody w formie małych, łatwo zrozumiałych kroków.

5. ZNAJDOWANIE HISTORII

ćwiczenia na kreatywność

(2-3 godziny, w zależności od tego, na ile ćwiczeń się zdecydujesz)

W tej części będziesz wspierać uczestników w znalezieniu tematu dla ich filmów. W tym celu proponujemy przeprowadzenie kilku ćwiczeń aktywizujących twórcze myślenie:

POCZTÓWKA DO PRZYJACIELA

Każdy z uczestników proszony jest o napisanie krótkiej pocztówki do ważnej dla niego osoby (brak ograniczeń). Tematem ma być opowieść o mieście – jak się w nim czują, co lubią tu robić; jeśli się tu wychowali mogą opowiedzieć o swoich wspomnieniach, jeśli dopiero co tu przybyli, mogą opowiedzieć o emocjach towarzyszącym im tuż po przyjeździe.

Po zakończeniu aktywności, poproś wszystkich o przeczytanie treści pocztówek na głos. Zachęć do dzielenia się konstruktywnymi uwagami.

RYSOWANIE MAPY OKOLICY

Uczestnicy szkicują mapę okolicy, z zaznaczeniem wszystkich ważnych dla nich miejsc (powinny znaleźć się tam budynki, do których chodzą, takie jak uczelnia czy miejsce pracy, ale także lokacje, w których dobrze się bawią i z którymi wiążą się miłe wspomnienia). Niech wszyscy opowiedzą o swoich rysunkach. Przeprowadźcie krótką dyskusję na temat tego, jak różni ludzie odmiennie postrzegają to samo miejsce.

POLOWANIE Z APARATEM

Poproś każdego uczestnika o zrobienie jednego zdjęcia, które jest wizualną odpowiedzią na poniższe pytania:

- Gdybyś miał(-a) nakręcić horror w swoim mieście/wsi/najbliższym otoczeniu, gdzie byś go zrealizował(-a)?
- Wyobraź sobie, że zaraz nastąpi koniec świata, a ty możesz uratować jedno miejsce w mieście/wsi/otoczeniu inne niż twój dom. Co by to było?
- Zrób zdjęcie czegoś ciekawego w miejscu, do którego zwykle nie chodzisz

Kiedy uczestnicy skończą, podziel ich na małe grupy, w których obejrzą zdjęcia i omówią je

Po ćwiczeniu zbierz wszystkich razem i zapytaj każdego z osobna o jego pomysł na film – np. jaki temat związany z miastem chcieliby przedstawić i dlaczego.

DLACZEGO JEST TO WAŻNE ?

Ćwiczenia na kreatywność to świetna zabawa pomagająca uczestnikom zbudować przyjazną atmosferę, w której swobodnie się wypowiadają. Ich celem jest także budowanie pewności siebie i utwierdzenie uczestników w przekonaniu, że są wystarczająco kreatywni, że już na tym etapie potrafią opowiadać historie i będą w stanie realizować filmy. Ćwiczenia tego typu budują również więź z miastem/otoczeniem – za sprawą poszczególnych aktywności uczestnicy odkrywają wspomnienia i emocje związane z różnymi miejscami, co później pomoże im w napisaniu scenariusza.

Faza 2: KRĘCENIE FILMÓW

(3 dni, ale czas można dostosować – więcej informacji na ten temat znajduje się w dalszej części rozdziału, w akapicie dotyczącym elastycznego harmonogramu)

Po ćwiczeniach na kreatywność uczestnicy są gotowi do tworzenia filmów. Oto kroki, które należy wykonać, aby pokierować ich w tym procesie:

1. Pisanie scenariusza (4 godziny)

Poinstruuuj uczestników, że ich zadaniem jest napisanie scenariusza. Oto kilka ważnych zagadnień, które należy podkreślić:

- Scenariusz to krótka, pisana w pierwszej osobie narracja (oznacza, to że mówi się w nim o sobie, używając "ja" i "mnie" itp.)
- Po ukończeniu scenariusza, uczestnicy odczytują go na głos i nagrywają wypowiedź. Tworzą tym samym tzw. voice-over – warstwę dźwiękową swojego filmu.
- Długość scenariusza powinna wynosić od 250 do 500 słów
- Tematem może być wszystko, co uznają za ważne, a co jest związane z konkretnym miejscem w mieście. Może to być przykładowo wspomnienie, które z nim wiąże (przyjemne lub nie), pomysł na przeprowadzenie zmiany w tym otoczeniu albo marzenie związane z miastem.
- Scenariusz powinien skupiać się na jednym konkretnym miejscu w mieście i opowiadać o jednym wydarzeniu/jednej idei/jednym wspomnieniu. Jest to ważne, ponieważ filmy będą bardzo krótkie i przy nadmiarze wątków okażą się trudne do zrozumienia dla publiczności.

Kiedy uczestnicy otrzymają już instrukcje, daj im czas na indywidualną pracę nad scenariuszami. Od czasu do czasu sprawdź czy nie mają trudności z wykonaniem zadania. Poinformuj ich, że jeśli chcą, mogą konsultować się także między sobą.

Po trzech godzinach zbierz uczestników w kręgu i poproś ich o przeczytanie scenariuszy, po kolei, i przekazanie sobie nawzajem informacji zwrotnych na temat historii.

DLACZEGO JEST TO WAŻNE ?

Pisanie scenariusza jest centralnym elementem tworzenia historii – ze złego scenariusza nie ma szans powstać dobry film. Dlatego daj uczestnikom czas, aby dogłębnie go przemyśleli i napisali w jasny, uporządkowany sposób. Pamiętaj, że jeśli pracujesz z osobami o specjalnych potrzebach, konieczne mogą być pewne modyfikacje: na przykład, jeśli ktoś nie zna dobrze języka kraju, w którym przebywa, poproś o spisanie historii w języku ojczystym i przetłumaczenie go; z kolei jeśli jeden z uczestników posiada poważną wadę wzroku, nie musi spisywać historii, lecz od razu przejść do fazy nagrywania lub poprosić kogoś o napisanie scenariusza dla niego. W obu przypadkach należy wcześniej wziąć pod uwagę specjalne potrzeby uczestników.

2. Nagrywanie dźwięku (3 godziny)

Poinformuj uczestników, że ich zadaniem jest odczytanie scenariuszy i nagranie ich. Oto kilka istotnych zagadnień, które należy zaznaczyć:

- Nie ma potrzeby posiadania profesjonalnego mikrofonu, wystarczy użycie aplikacji do nagrywania głosu w telefonach
- Przed nagraniem dobrze jest wydrukować tekst (używając czcionki o dużym rozmiarze) i zaznaczyć ważne miejsca (przerwy między akapitami, momenty wywołujące emocje itp.)
- Przed przystąpieniem do nagrywania można przeczytać swój tekst innym uczestnikom, aby nabrać pewności.
- Poinformuj, aby zawsze przed dokonaniem nagrania przetestować aplikację rejestrującą dźwięk. Pozwoli to przekonać się, w jakiej odległości od ust powinien znajdować się mikrofon – jeśli jest zbyt daleko, wypowiedź będzie niewyraźna; gdy jest za blisko, osoba mówiąca będzie brzmieć jakby pluła. Najlepszym testem jest nagranie kilku słów lub zdań, w których występuje litera "p". W języku angielskim może to być na przykład "apple pie", w języku polskim natomiast "proszę przynieść poranne pranie". Znajdź coś podobnego w swoim języku do przetestowania.
- Faza nagrywania nie powinna trwać w nieskończoność – niech będą to maksymalnie trzy wersje. Tak naprawdę materiał końcowy nie stanie się lepszy przy 17 podejściu, a uczestnicy zmęczą się i sfrustrują.
- Upewnij się, że wszyscy wiedzą, że wypowiedź powinna być nagrana jako jeden plik audio. Montując kilka różnych nagrań w jedno rezultat końcowy będzie pozostawiać wiele do życzenia.

Sprawdź, czy instrukcje zostały zrozumiane. Następnie poproś uczestników, aby po kolei udali się do cichego pokoju – nie musi to być miejsce całkowicie odizolowane, ale dobrze, by był to pokój bez okien wychodzących na ruchliwą ulicę. Idealnie sprawdzi się garderoba, choć tak naprawdę nada się każde ciche pomieszczenie. Wyjątek stanowi łazienka, gdyż daje zbyt duży pogłos.

Jako że uczestnicy będą nagrywać pojedynczo, czekając na swoją kolejkę mogą zacząć przygotowywać warstwę wizualną projektu (patrz punkt 3 poniżej).

Pamiętaj, że po każdym nagraniu uczestnik powinien dać ci je do odsłuchu, byś sprawdził jakość dźwięku.

DLACZEGO JEST TO WAŻNE ?

Dla wielu uczestników nagrywanie wypowiedzi stanowi wyzwanie – nie lubią brzemienia swojego głosu. Słyszą go raczej z "zewnątrz" niż "wewnątrz" i uważają, że brzmi to dziwnie. W związku z tym dla niektórych z nich proces ten może być frustrujący. Żeby im pomóc, udziel im bardzo jasnych instrukcji. Jeśli widzisz, że ktoś ma problemy, zapewnij mu indywidualną pomoc.

3. Tworzenie materiałów wizualnych (4 -5 godzin)

Poinstruuuj uczestników, że ich zadaniem jest stworzenie bądź zebranie materiałów wizualnych, które będą towarzyszyć ich komentarzowi w ostatecznym filmie. Oto kilka ważnych rzeczy do podkreślenia:

- Materiały wizualne mogą mieć różny charakter: mogą to być stare zdjęcia z ważnych wydarzeń, bardziej abstrakcyjne obrazy stworzone podczas warsztatów, krótkie filmy wideo lub rysunki
- Materiały te są tylko kolejną warstwą filmu i powinny nadać mu nowe znaczenie. Nagrane historie zazwyczaj dość klarownie komunikują, co uczestnicy myślą lub czego doświadczyli, ponieważ zazwyczaj opowiadają o konkretnych wydarzeniach. Stąd funkcją wizualizacji jest dodanie do relacji czegoś więcej, czego brakowało w nagranych voice-overze. Można na przykład użyć abstrakcyjnych zdjęć/krótkich filmików, aby oddać "nastrój" opowieści i doświadczone emocje.
- Nie wszystko, o czym wspomina się w nagraniu musi być pokazane obrazem. Przykładowo, jeśli mowa o wspaniałym czasie spędzonym w parku z przyjaciółmi, jedną z opcji jest zaprezentowanie zdjęć przedstawiających właśnie tę akcję. Jednakże można też wykazać się większą dozą kreatywności i pokazać zdjęcia oddające atmosferę miejsca (np. liście na wietrze, słońce prześwitujące przez drzewa itp.)
- Pokrótkce omów kwestię praw autorskich. Generalnie staraj się zachęcić uczestników do używania/tworzenia własnych materiałów zamiast wyszukiwania ich na google.
- Mniej znaczy więcej - nie ma niczego złego w wykorzystaniu tylko kilku wolno zmieniających się obrazów. Lepsze jest takie rozwiązanie, niż bombardowanie widzów mnóstwem scen, ponieważ czyni to film męczącym w odbiorze.
- Zdjęcia nie muszą być profesjonalne. Dobrze, gdy nie są idealne, bo czyni je to bardziej osobistymi; dzięki temu opowiadają silniejszą i bardziej istotną historię.
- Weź pod uwagę bezpieczeństwo i prywatność uczestników - czy chcą pokazywać w filmie swoje twarze? To szczególnie ważna kwestia, gdy pracujesz z uchodźcami lub osobami poruszającymi kontrowersyjne tematy - w niektórych przypadkach lepiej pozostać anonimowym. Pamiętaj jednak, że ostateczna decyzja należy do samych uczestników.

Kiedy instrukcje są już jasne, uczestnicy mogą swobodnie zbierać zdjęcia, rysować lub tworzyć inne materiały wizualne. Upewnij się, że sprawdzasz jak sobie radzą w pracy, udzielasz im informacji zwrotnych i wskazówek, kiedy okaże się to potrzebne.

4. Montaż (4-5 godzin)

Poinstruuj uczestników, że ich zadaniem jest zmontowanie nagrania i obrazu w ostateczny film. Oto parę istotnych uwag, które należy zaznaczyć:

- Jeśli uczestnicy potrafią korzystać z komputerowych programów do montażu albo montują filmiki na telefonie i mają już na nim odpowiednie aplikacje, pozwól im na korzystanie z tego, co im pasuje. Zwykle nie potrzebują żadnych wyjaśnień, więc po prostu daj im wolną rękę.
- Dla osób, które nie mają doświadczenia w tworzeniu filmów, zaproponuj program do montażu. Standardowo działamy na programie ShotCut dla komputerów z systemem Windows oraz iMovie dla Maców. Oba są darmowe. Uczestnicy będą potrzebowali szczegółowych instrukcji, jak z nich korzystać. Oto dwie opcje, jak można to zrobić:
 - Podłącz komputer do projektora i wyjaśnij po kroku, jak korzystać z programów. Poproś, by wszyscy powtórzyli na swoim urządzeniu to, co robisz ty. To dobre rozwiązanie dla ludzi, którzy słabo znają się na komputerach. Czasami trudno jest im zrozumieć instrukcje, zadbaj więc o to, by w sali był jeszcze jeden moderador, który udzieli potrzebującym indywidualnego wsparcia.
 - Niech uczestnicy sami poeksperymentują i pobawią się programami – osoby obyte z technologią zwykle szybko rozgryzają, o co chodzi, a potem przychodzą do Ciebie z bardzo konkretnymi pytaniami. Możesz również wysłać wszystkim z góry linki do tutoriali, aby mogli zacząć testy w domu.

Po przekazaniu instrukcji, zadaniem grupy jest zmontowanie filmów. Upewnij się, że jesteś przy nich i podchodzisz do każdego z osobna, aby sprawdzić jak się czuje i udzielić wszelkich potrzebnych wskazówek.

DLACZEGO JEST TO WAŻNE ?

Montaż sprawia dużo satysfakcji, ale bywa frustrujący. Niektórzy czują się niepewnie, gdy korzystają z technologii, inni nie są przekonani, czy rezultaty ich pracy są na wystarczająco dobrym poziomie. Jeszcze innych cechuje perfekcjonizm i obsesyjne przywiązywanie uwagi do szczegółów. Natomiast wszyscy czują się sfrustrowani, gdy ich komputery się zawieszają. Dlatego też twoja rola ma tu kluczowe znaczenie – przede wszystkim musisz dobrze tłumaczyć techniczne aspekty procesu, ale także wspierać emocjonalnie, jako że proces wydobywania historii na światło dzienne może być intensywny i wyczerpujący.

Faza 3:

Podsumowanie i projekcja (1 dzień)

Podobnie jak w przypadku metody fotograficznej opisanej w rozdziale 1, również tutaj masz dwie możliwości zorganizowania ostatniej aktywności

1. Spotkanie wyłącznie w gronie uczestników
2. Impreza środowiskowa – pokaz filmu otwarty dla publiczności

Jeśli zdecydujesz się na imprezę środowiskową, poproś uczestników o przyjscie nieco wcześniej, tak abyś mógł jeszcze przeprowadzić z nimi dyskusję podsumowującą.

Poniżej znajdziesz instrukcje krok po kroku dla obu opcji.

Jeśli organizujesz jedynie spotkanie z uczestnikami, postępuj zgodnie z punktami od 1 do 4, jeśli organizujesz wydarzenie dla społeczności, postępuj zgodnie z punktami od 1 do 5.

1. Podziękowanie za pracę uczestników (30 min)

Zacznij od pogratulowania wszystkim wykonanej pracy. Jeśli zdarzy się, że część nie odda skończonego filmu, podkreśl, iż ważny jest proces i że widziałeś, że zrobili wszystko, co mogli i że refleksje, które towarzyszyły im podczas całego przedsięwzięcia są ważne i cenne.

Zorganizuj małą uroczystość – podaj napoje bezalkoholowe i przekąski, puść wybraną przez uczestników muzykę i pozwól im potańczyć lub wykonajcie wspólnie jakieś zabawne ćwiczenia energetyzujące/gry na przełamanie lodów.

DLACZEGO JEST TO WAŻNE ?

Warsztaty filmowe, podczas których uczestnicy muszą podzielić się nad wyraz osobistymi refleksjami, opowiedzieć o doświadczeniach i emocjach, mogą być wyczerpujące, zwłaszcza jeśli weźmiemy pod uwagę fakt, że oprócz wysiłku emocjonalnego wielu uczestników zmagają się również z wyzwaniem technicznymi. Dlatego ważne jest, aby docenić ogrom włożonego wysiłku i pracy. Zabawa pomoże im poczuć się swobodniej i pewniej, a co za tym idzie, chętniej podzielą się swoimi spostrzeżeniami.

2. Projekcja filmów bez udziału publiczności

(w zależności od liczby filmów)

- a) Wyświetl prace po kolei (nie ujawniaj wcześniej ich kolejności – gdy uczestnicy wiedzą, że ich film jest następny, trudno im się skupić na tym, co aktualnie oglądają)
- b) Po każdym seansie zapytaj autora, czy chciałby jeszcze coś dodać i czy życzy sobie usłyszeć uwagi od innych uczestników.
- c) Jeśli opowiadający się zgodzi, poproś zebranych o wyrażenie opinii na temat jego filmu, biorąc pod uwagę następujące wskazówki i zasady (omów je przed projekcją)
 - Opinie powinny być tylko pozytywne; w tym sensie, że nie powinny mówić opowiadającemu, co można by zrobić inaczej. Filmy zostały już zrealizowane i są dobre takie, jakie są.
 - Informacje zwrotne powinny być konkretne – zachęć uczestników do powiedzenia czegoś więcej niż "było miło". Mogą skomentować scenariusz, sposób w jaki tekst jest czytany, wizualizacje, przesłanie filmu itp.
 - Informacje zwrotne mogą być emocjonalne – jeśli uczestnicy odczuwali silne emocje podczas seansu, zachęć ich do podzielenia się nimi.
 - Informacje zwrotne powinny zawsze skupiać się na opowiadającym i jego filmie – świetnie, jeśli uczestnicy mogą się do niego odnieść, ale przypomnij im, że nie powinni wykorzystywać tego jako okazji do opowiadania o swoich własnych historiach (dobrze jest powiedzieć "coś podobnego przydarzyło się także mnie, więc czuję się niezmiernie poruszony", ale nie powinno przypominać to wypowiedzi w stylu: "to przypomina coś, co kiedyś mi się przytrafiło, a było to tak...").
- d) Upewnij się, że po każdej projekcji i rundzie podsumowującej nastąpi aplauz dla twórcy.

DLACZEGO JEST TO WAŻNE ?

Z całego serca polecamy, aby pierwsza projekcja filmów odbyła się bez udziału publiczności. Niech jedynymi osobami, które je obejrzą będą uczestnicy i obecni na warsztacie facylitatorzy. Wynika to z faktu, że dla pewnych ludzi prezentacja ich produkcji budzi duże emocje. Ponadto bez publiczności istnieje większe prawdopodobieństwo, że wypowiedziane zostaną cenne, osobiste komentarze.

3. Tworzenie mapy (1 godzina)

- a) Poproś, aby każdy zastanowił się przez chwilę nad swoim filmem, a następnie podszedł do mapy miasta/sąsiedztwa (dobrze wydrukować ją w dużym formacie i postawić na podłodze /powiesić na ścianie) i zaznaczył na niej miejsce, o których mowa w filmie.
- b) Daj każdemu czas na wypowiedź odnośnie tego, co zaznaczył na mapie
- c) Udostępnij kolorową, papierową taśmę – za jej pomocą uczestnik połączy swoje miejsce na mapie (a więc swoją historię) z miejscem zaznaczonym przez kogoś innego (a więc historią innej osoby)
- d) W ten sposób powstanie mapa miasta, która wskazuje rozmaite miejsca istotne dla ludzi oraz połączenia między nimi
- e) Faza podsumowania i refleksji. Poproś, aby wszyscy przyjrzeni się mapie, pomyśleli o swoich filmach i odpowiedzieli na następujące pytania:
 - Co oznacza dla ciebie to miasto/sąsiedztwo?
 - Czego dowiedziałeś/-aś się o nim dzięki filmom (swoim i innych) oraz mapie?
 - Jakie połączenia zaznaczyłeś/-aś na mapie? Dlaczego?
 - Jak myślisz, co oznaczają te połączenia? Jakie rzeczy łączą nas ze sobą, choć pochodzimy z różnych środowisk kulturowych/ekonomicznych/społecznych?
 - Co można zrobić, aby miasto stało się dla ciebie lepszym miejscem? Jakie zmiany chcesz zobaczyć w obszarach zaznaczonych na mapie?
 - Jak możemy wykorzystać nasze powiązania, aby wyrzec korzystny wpływ i wprowadzić pozytywne zmiany w mieście/sąsiedztwie?

DLACZEGO TO JEST WAŻNE ?

Realizacja filmów to świetne zajęcie, ale prawdziwa ocena potrzeb ma miejsce, gdy uczestnicy dokonują refleksji nad wykonaną pracą. Stworzenie mapy połączeń jest dobrym sposobem na wizualizację powiązań między różnymi ludźmi – pomaga to uczestnikom poczuć się mniej samotnymi, ale też silniejszymi w tym sensie, że razem z innymi ludźmi mogą rzeczywiście dokonać zmian w swoim środowisku.

Podczas refleksji skup się na **określeniu potrzeb** (co powinno być zrobione) i sposobów **wprowadzenia zmian** (jak można to zrobić). Pamiętaj, aby podczas tej fazy robić szczegółowe notatki, a nawet – o ile uczestnicy wyrażą na to zgodę – nagrywać dyskusję. Pomoże to w uporządkowaniu wyników oceny potrzeb.

Zapoznaj się z kolejnymi krokami, jeśli planujesz seans filmowy dla społeczności lokalnej – jeśli nie, przejdź bezpośrednio do następnej

Your fo
colors
form a
for you

4. Druga projekcja - wydarzenie publiczne

(2-3 godziny, w zależności od liczby filmów)

- a) Powitanie publiczności i wyjaśnienie koncepcji warsztatów oraz zastosowanej metody
- b) Jeśli ktoś z uczestników chciałby to zrobić, poproś go o krótkie wprowadzenie lub podzielenie się refleksjami na temat przebiegu prac twórczych.
- c) Wyświetlaj filmy po kolei, dając twórcom szansę wypowiedzenia się na temat ich filmu, jeśli sobie tego życzą
- d) Zdecyduj, czy chcesz uzyskać opinie i komentarze od publiczności - jeśli pracujesz z bardzo wrażliwymi uczestnikami, zalecamy pominięcie tego etapu. Jeśli czują się z tym dobrze, poproś publiczność o wyrażenie opinii. Przedtem jednak przekaż wytyczne co do sposobu udzielania informacji zwrotnej -takie same, jakich udzieliłeś uczestnikom podczas poprzedniego seansu.
- e) Przedstaw mapę - poproś publiczność o zaznaczenie miejsc, które są dla niej ważne.
- f) Przeprowadź dyskusję na temat miasta, znaczenia połączeń i pomysłów na zmiany (szczegółowe pytania powinny być dostosowane do lokalnego kontekstu)

DLACZEGO JEST TO WAŻNE ?

Świetnie jest pokazać filmy publiczności - mogą one posłużyć jako dobry punkt wyjścia i inspiracja do pogłębionej dyskusji o przeszłości, teraźniejszości i przyszłości miasta, zwłaszcza jeśli zaprosicie interesariuszy (zalecamy to zrobić) i dacie im wyobrażenie o tym, co naprawdę czują i czego chcą mieszkańcy miasta.

Jednocześnie pamiętaj, że wydarzenie publiczne i pokazanie na nim filmów jest dla uczestników dość stresujące. Upewnij się, że wiedzą,

ISTOTNE WSKAZÓWKI I ELEMENTY do rozważenia dotyczące metody

WYZWANIA TECHNICZNE

Ponieważ metoda ta w dużej mierze opiera się na zastosowaniu nowoczesnych technologii, istnieje duże prawdopodobieństwo wystąpienia problemów technicznych. Oto co możesz zrobić, by zminimalizować to ryzyko:

- Przynieś dużą liczbę kabli USB, o różnych końcówkach. Może to zabrzmieć głupio, ale zawsze znajdą się uczestnicy, którzy będą mieli problemy z przeniesieniem plików audio, zdjęć i filmów ze swoich telefonów do komputerów.
- Upewnij się, że w pokoju pracy jest parę przedłużaczy, aby w tym samym czasie mogły być podłączone do prądu komputery wielu uczestników.
- Zbierz wszystkie filmy od uczestników przed projekcją. Umieść je na jednym komputerze i obejrzyj każdy z nich zaraz po ukończeniu, aby upewnić się, że jakość/dźwięk jest w porządku.
- Przed projekcją sprawdź, czy twój komputer jest kompatybilny z projektorem i głośnikiem. Na wszelki wypadek warto mieć w zanadrzu rezerwową głośnik.

ELASTYCZNY HARMONOGRAM

Jak zapewne zauważyłeś, na każdym etapie tworzenia filmu podaliśmy jedynie czas trwania aktywności, bez wskazania, w którym dniu warsztatów poszczególne działania mają być realizowane. Wynika to z faktu, że wszystko zależy od potrzeb twoich i twoich uczestników, jak również od posiadanego czasu. Klasyczny warsztat trwa 5 dni (1 dzień wstępu, 3 dni tworzenia filmu, 1 dzień podsumowania i projekcji). Zalecamy, aby były to kolejne dni, ale wiemy, że nie zawsze jest to możliwe. Można jednak zdecydować się na inne rozwiązanie. Jeśli wszystkim bardziej odpowiada dłuższy projekt, możesz spotykać się z grupą na przykład raz w tygodniu, na kilka godzin, i za każdym razem robić małe fragmenty filmów. Możesz również poprosić uczestników o zrobienie kilku rzeczy w domu, choć minusem tego rozwiązania jest brak możliwości wspierania w takim stopniu, w jakim jest to konieczne; liczba wzajemnych interakcji również będzie ograniczona. Pracując z osobami o specjalnych potrzebach, takimi jak osoby z niepełnosprawnością intelektualną, mającymi problemy z widzeniem, lub nieznanymi języka danego kraju, możesz chcieć dać im więcej czasu i więcej wsparcia na każdym etapie procesu.

WĄTPLIWOŚCI DOTYCZĄCE FACYLITACJI

Bardzo często zdarza się, że osoby pracujące dla organizacji pozarządowych oraz inni działacze są sceptycznie nastawieni do tej metody -- przyznają, że brzmi ona świetnie, ale nie czują, że mogliby wykorzystać ją w swojej pracy, bo nie są profesjonalnymi filmowcami. Jeśli podzielasz te wątpliwości – rozumiemy. Praca z wykorzystaniem filmów, jeśli nie jest się ekspertem, stanowi wyzwanie, ale nie jest niemożliwa. Zasadniczo metoda skierowana jest do każdego trenera, który posiada przynajmniej średniozaawansowane umiejętności komputerowe i jest chętny do nauki. W cyfrowym storytellingu nie chodzi tak naprawdę o kręcenie filmów – są one tylko medium pomagającym w wyrażeniu siebie. To, co ma największe znaczenie, to umiejętności ludzkie – umiejętność słuchania, udzielania konstruktywnych informacji zwrotnych, udzielania wsparcia emocjonalnego i empatii. Jeśli je posiadasz, jesteś na dobrej drodze. Oczywiście przed przystąpieniem do warsztatów filmowych należy poświęcić trochę czasu na zapoznanie się z oprogramowaniem i aplikacjami do realizacji obrazu, dźwięku i montażu, aby zrozumieć je na tyle dobrze, by udzielać uczestnikom podstawowych instrukcji. Pamiętaj, że podczas warsztatów możesz przyznać się do niewiedzy i poinformować uczestników, że dasz im znać, gdy tylko znajdziesz odpowiedź. Nie sprawi to, że okażesz słabość. Wyjdiesz na szczerego i bardziej "ludzkiego".

W związku z tym zalecamy, aby jeden z członków zespołu posiadał większe doświadczenie co do technicznych aspektów tworzenia filmów. Dzięki temu wszyscy poczujecie się pewniej, zwłaszcza na początku.

TESTOWANIE METODY

Co robiliśmy podczas projektu

JAK TO BYŁO ZROBIONE

W ramach testowania cyfrowego storytellingu i mapowania miasta zorganizowaliśmy w Warszawie warsztaty dla 25 uczestników, koordynowane przez Fundację Autokreacja. Uczestnikami warsztatów byli zarówno migranci mieszkający w Polsce (ze szczególnym uwzględnieniem osób pochodzących z Europy Wschodniej, przede wszystkim z Ukrainy i Białorusi), jak i dorośli Polacy. Od początku chcieliśmy przetestować metodę w zróżnicowanej grupie, aby zbliżyć ludzi do siebie i przekonać się, z jakich perspektyw widzą to samo miasto. Zależało nam, by uczestnicy kooperowali ponad podziałami kulturowymi, wyszli z nowymi inicjatywami miejskimi oraz opracowali pomysły na zmianę miasta.

KONTEKST LOKALNY

Warszawa jako stolica Polski w naturalny sposób przyciąga wielu migrantów, zarówno krajowych (osoby z różnych regionów Polski, które przyjeżdżają tu na studia lub do pracy), jak i międzynarodowych. Z historycznego punktu widzenia w wyniku gehenny drugiej wojny światowej oraz zmian terytorialnych po jej zakończeniu Polska (w tym Warszawa) stała się niezwykle homogeniczna, zarówno pod względem narodowościowym /etnicznym, jak i religijnym. Migracje międzynarodowe są w historii najnowszej stosunkowo nowym zjawiskiem – rozpoczęły się na większą skalę wraz z przystąpieniem Polski do Unii Europejskiej w 2004 roku, ale nasiliły się w ostatnich latach za sprawą pogarszającej się sytuacji politycznej i ekonomicznej w wielu rejonach Europy Środkowej. Do Polski przyjechała duża liczba osób, m.in. z Białorusi, Ukrainy, Mołdawii i Gruzji. Po inwazji Rosji na Ukrainę liczba przyjętych przez Polskę uchodźców jest bezprecedensowa i ma duży wpływ na funkcjonowanie całego społeczeństwa i społeczności lokalnych. Ponieważ w III RP nie było migracji o tej skali, istnieje ogromna potrzeba wypracowania nowych rozwiązań i próby dostosowania funkcjonowania miast takich jak Warszawa do nowych realiów. Dlatego zaprosiliśmy na warsztaty zarówno migrantów z Europy Wschodniej jak i lokalnych mieszkańców -- chcieliśmy, aby grupy, które często żyją odrębnie mogły zrobić coś wspólnie i poznać się w duchu poszanowania różnic i podkreślania podobieństw.

REFLEKSJE UCZESTNIKÓW

"Tworzenie filmów sprawiło mi olbrzymią frajdę! Odkryłam, że mogę w ten sposób lepiej wyrażać siebie i jestem w stanie rozmawiać na rozmaite tematy z różnymi ludźmi"

"Bardzo ciekawe było zobaczyć, że wszyscy żyjemy w tym jednym mieście, ale postrzegamy je zupełnie inaczej, w zależności od tego, jak długo tu jesteśmy, jakie są nasze zainteresowania i historia. Znalazło to autentyczne odzwierciedlenie w zrealizowanych przez nas filmach. Ale zauważyliśmy też między sobą wiele podobieństw - uwydatniła to zwłaszcza tworzona przez nas mapa".

"Wspaniale było spotkać innych migrantów w miejscu, w którym mogliśmy wspólnie porozmawiać o naszych doświadczeniach. Podobało mi się również to przeprowadzenie burzy mózgów na temat nowych pomysłów".

GŁÓWNE WNIOSKI PŁYNĄCE Z OCENY POTRZEB

1. Powinno być więcej bezpłatnych zajęć dla dorosłych.
Jest wiele opcji dla młodzieży, rodzin z małymi dziećmi, ale osoby dorosłe nie mają tak dużego wyboru.
2. Obcokrajowcy chcieliby mieć więcej możliwości zaprezentowania i podzielenia się swoim dziedzictwem kulturowym (tradycje, jedzenie, tańce) z mieszkańcami.
3. Ponieważ nauka języka polskiego sprawia wielu osobom trudności, powinno być więcej opcji językowych (podczas wydarzeń i zgromadzeń publicznych) dla obcokrajowców (dodatkowe opisy w języku angielskim/ukraińskim).

POMYSŁY NA MIKROPROJEKTY DO OPRACOWANIA PO PRZEPROWADZENIU OCENY POTRZEB

1. Wymiana językowa - oparte na społeczności regularne spotkania dla osób, które chciałyby się regularnie widywać, poznawać się i uczyć różnych języków. Byłoby to świetnym sposobem na tworzenie więzi między przedstawicielami różnych grup, ale także pomogłoby migrantom lepiej zrozumieć Polaków i ich kulturę.
2. Szkoła kultury - regularne spotkania społeczności lokalnej, podczas których poruszane są tematy związane z kulturą, takie jak kulinaria, tańce, święta, ale także normy zachowań i niepisane zasady społeczne. Ideą przewodnią jest nie tylko prezentowanie tradycji zagranicznych, ale także polskich, tak aby zarówno Polacy, jak i osoby pochodzące z innych krajów czuły, że ich dziedzictwo kulturowe jest wartościowe i doceniane.

ROZDZIAŁ

POROZMAWIAJ ZE SWOIM MIASTEM

ZAŁOŻENIA METODY:

Na koniec chcieliśmy przedstawić wariację na temat „klasycznej” oceny potrzeb. "Porozmawiaj ze swoim miastem" opiera się na zebraniu różnych podmiotów: rzecz jasna w pierwszej kolejności są to dorośli z grup ryzyka, ale także interesariusze, tacy jak urzędnicy publiczni z lokalnych gmin, ośrodki kultury i pracujące z migrantami organizacje pozarządowe. Głównym założeniem metody jest zapewnienie przestrzeni dla produktywnego dialogu pomiędzy zaangażowanymi grupami i wspieranie ich w generowaniu konkretnych rozwiązań zidentyfikowanych problemów i wyzwań.

SKORZYSTAJ Z METODY, JEŚLI:

- Chcesz ściśle współpracować z władzami publicznymi, takimi jak gminy
- Zależy ci na opracowaniu długofalowego planu działań zmierzających do poprawy stanu społeczności lokalnej
- Myślisz o poszerzeniu sieci współpracy z instytucjami i organizacjami
- Przeprowadziłeś już wcześniejszą ocenę potrzeb opisaną w niniejszym zestawie narzędzi i chciałbyś zaangażować uczestników w konkretne działania

KWESTIE PRAKTYCZNE:

LICZBA UCZESTNIKÓW:

- Do 30 osób na pierwszych dwóch spotkaniach; nieograniczona na spotkaniu podsumowującym

CZAS TRWANIA:

- 1 dzień na każde spotkanie

DZIAŁANIA OBJĘTE PROGRAMEM:

- Seminarium dla urzędników publicznych, pracowników akademickich i specjalistów pracujących z dorosłymi (1 dzień)
- Warsztaty dla dorosłych (migrantów) (1 dzień)
- Spotkanie podsumowujące (1 dzień)

MATERIAŁY:

- Przybory do pisania
- Projektor

MIEJSCE:

Spotkania najlepiej organizować w dużych salach o dobrych warunkach do prezentacji oraz o dużej przestrzeni do pracy w grupach.

Faza 1:

POROZMAWIAJMY O INKLUZYWNOŚCI SPOŁECZNEJ

Co możemy zrobić w naszym mieście?

1. PRZYGOTOWANIA

- a) Przed rozpoczęciem wydarzenia sporządź listę gości, których chciałbyś zaprosić w charakterze ekspertów ("keynote speakers")
W gronie tym powinni znaleźć się przedstawiciele różnych dziedzin (naukowcy, działacze organizacji pozarządowych, przedstawiciele ośrodków kultury, przedstawiciele władz lokalnych i innych kręgów publicznych, którzy specjalizują się w migracjach i rozwoju miast)
- b) Poproś wszystkich o przygotowanie prezentacji na temat migracji i integracji społecznej w lokalnym kontekście twojego miasta. Prezentacje mogą obejmować przegląd sytuacji, niecierpiące zwłoki problemy do rozwiązania, najlepsze praktyki z kraju i zagranicy, pomysły itp.

2. Prezentacje eksperckie w trakcie wydarzenia

- a) Poproś każdego eksperta do zaprezentowania przygotowanych treści
- b) Moderuj dyskusję po każdym wystąpieniu

DLACZEGO JEST TO WAŻNE ?

Udział ekspertów w pierwszej fazie oceny potrzeb pomoże ci uzyskać szczegółowy ogląd sytuacji i poznać kontekst z wielu odmiennych perspektyw. Dzięki temu będziesz w stanie przygotować lepszy raport, stanowiący podstawę do późniejszego rozwoju pomysłów.

3. BURZA MÓZGÓW

- a) Podziel uczestników na małe grupy (po 5-6 osób)
- b) Poproś ich o omówienie następujących tematów:
 - Jakie są potrzeby, które zidentyfikowaliście poprzez swoje osobiste i zawodowe doświadczenia?
 - Jakie macie propozycje dotyczące promowania integracji społecznej w waszym obszarze pracy (usługi społeczne, edukacja, organizacje non-profit itp.)?
- c) Poproś grupy o zaprezentowanie wyników dyskusji

DLACZEGO JEST TO WAŻNE ?

Wspaniale jest zobaczyć, jakimi pomysłami (i zasobami!) dysponują eksperci pracujący z migrantami i innymi dorosłymi zagrożonymi wykluczeniem. Dzięki temu możesz lepiej przygotować się do kolejnych etapów oceny potrzeb. Możesz nawet przygotować krótkie podsumowanie tego, co zostało omówione i wysłać je do osób o doświadczeniu migracyjnym, które zaprosisz na drugie spotkanie.

İstanbul
İstiklal Senu

HNR AI

1X

Pro Video **Fotoğraf** Portre Gece

Faza 2:

MIASTO TWOIMI OCZAMI -

WARSZTAT DLA OSÓB DOROSŁYCH

1. WPROWADZENIE

a) Poproś uczestników (ochotnicy) o przedstawienie krótkiej wypowiedzi na temat siebie i miasta. Poproś ich o wcześniejsze przygotowanie się i prześlij im następujące pytania:

1. Skąd pochodzisz?
2. Ile masz lat?
3. Dlaczego przyjechałeś/-aś do tego miasta?
4. Co robiłeś/-aś wcześniej?
5. Co robisz teraz?
6. Jak się czujesz, będąc tutaj? Czy planujesz zostać?
7. Co lubisz tu robić, a czego nie?

DLACZEGO JEST TO WAŻNE ?

Dzielenie się osobistymi historiami może być dla uczestników źródłem wzmocnienia i budzenia podmiotowości, ponieważ zyskują oni poczucie, że ich doświadczenia są cenne i istotne. Dla słuchaczy opowieści te niosą przesłanie, że nikt nie jest w swoich doświadczeniach sam. Dlatego też zorganizowanie tej aktywności na początku pomoże stworzyć atmosferę opartą na zaufaniu i zrozumieniu, co z kolei przełoży się na otwartość w przedstawianiu pomysłów w dalszej części spotkania.

2. BURZA MÓZGÓW

a) Podziel uczestników na mniejsze grupy robocze (5-6 osób w każdej) i poproś o przedyskutowanie następujących zagadnień:

- Jakie zmiany chcielibyście zobaczyć w mieście? Pomyśl o pomysłach, które pomogłyby tobie i twojej rodzinie czuć się lepiej mieszkając tutaj
- Które z twoich potrzeb - jako mieszkańca miasta - nie są zaspokojone?

b) Poproś każdą grupę o przedstawienie swoich przemyśleń.

Faza 3:

Wydarzenie podsumowujące

Ma ono charakter otwarty. Prezentowane są w jego trakcie pomysły z obu poprzednich spotkań.

1. Poproś uczestników seminarium o zaprezentowanie ich koncepcji
2. O to samo poproś uczestników warsztatów dla dorosłych
3. Przeprowadź dyskusję na temat wszystkich wystąpień, koncentrując się na zadaniu wszystkim pytania, jakie **konkretne kroki można podjąć** w celu realizacji każdego z pomysłów

DLACZEGO TO JEST WAŻNE ?

Zebranie razem różnych osób – interesariuszy i zwyczajnych mieszkańców miasta – pomoże w stworzeniu przestrzeni, w której mogą oni wspólnie wypracować rozwiązania zarówno **realistyczne** (z perspektywy władz, organizacji pozarządowych, uczelni i innych interesariuszy), jak i **ważne z perspektywy mieszkańców**.

TESTOWANIE METODY

Co robiliśmy podczas projektu

JAK TO BYŁO ZROBIONE

Metoda ta została opracowana i przetestowana przez lokalnego partnera projektu z Hiszpanii - gminę Mislata. Przeprowadzili oni trzy oddzielne wydarzenia, w których uczestniczyło minimum 20 osób. Brali w nich udział zarówno eksperci, tacy jak profesorowie uniwersyteccy, pracownicy gminy, przedstawiciele organizacji pozarządowych, jak i osoby dorosłe o pochodzeniu migracyjnym mieszkające w Mislacie.

Ocena potrzeb składała się z trzech etapów:

1. Seminarium z udziałem ekspertów:
Porozmawiajmy o integracji społecznej: co możemy zrobić, aby promować integrację społeczną w Mislacie?
2. „Mislata jej oczami: przegląd naszego miasta” - warsztaty dla osób dorosłych o pochodzeniu migracyjnym mieszkających w Mislacie.
3. **Wydarzenie upowszechniające**, które było otwarte dla publiczności i miało na celu dzielenie się odkrytymi potrzebami, omawianie ich i opracowywanie rozwiązań.

Podczas warsztatów dla dorosłych, uczestnicy przeprowadzili burzę mózgów, na której zidentyfikowali potrzeby związane z trzema głównymi obszarami:

1. Dokumentacja administracyjna i proces regulacji.
2. Potrzeby w zakresie szkoleń i włączenia do pracy społecznej.
3. Aktywne uczestnictwo i tworzenie społecznych

ZIDENTYFIKOWANE POTRZEBY I OPRACOWANE POMYSŁY

OBSZAR 1:

Wykryto następujące potrzeby dotyczące ustanawiania nowych reguł postępowania administracyjnego względem migrantów:

- **Potrzeba informacji na temat procedur administracyjnych** (korzenie, rodzina) w ramach podstawowych usług związanych z uzyskaniem obywatelstwa
- **Potrzeba związana ze skierowaniami do odpowiednich ośrodków i koordynacji działań w tym zakresie** w celu uregulowania sytuacji administracyjnej i wydawania niezbędnych dokumentów
- **Potrzeba asystowania migrantom w procedurach i postępowaniach administracyjnych**
- **Potrzeba usprawnienia administracji publicznej i przybliżenia jej do migrantów**, ułatwienie procedur, jeśli to możliwe – wyeliminowania barier językowych, uprzedzeń oraz poprawa świadomości praw obywatelskich
- **Potrzeba poprawy koordynacji i kanałów komunikacji** pomiędzy wszystkimi podmiotami zajmującymi się bezpośrednio lub pośrednio migrantami w celu stworzenia synergii prac i zapewnienia rzeczywistej, skutecznej i kompleksowej opieki.
- **Potrzeba opracowania mapy zasobów dostępnych dla osób zawodowo zajmujących się opieką nad migrantami** i samych obywateli w celu rozpowszechniania i przybliżania istniejących usług i zasobów cudzoziemcom.
- **Potrzeba promowania zakorzenienia w gminie** jako najbliższym środowisku, by móc przejść do integracji w bardziej złożonych środowiskach, wzmacniając gminę w roli narzędzia służącemu integracji.

Propozycje usprawnień w procesach ustanawiania nowych reguł postępowania administracyjnego:

- Przeprowadzenie kampanii informacyjnych w celu poinformowania o procedurach administracyjnych (korzenie, łączenie rodzin, obywatelstwo, itp.) i podstaw uzyskania obywatelstwa.
- Generowanie sieci kontaktów zawodowych pomiędzy technicznymi i profesjonalnymi ośrodkami pracującymi z migrantami poprzez spotkania robocze, konferencje i warsztaty.
- Przygotowanie mapy zasobów społeczności dla migrantów oraz dla techników i osób z sektora organizacji pozarządowych i stowarzyszeń.
- Stworzenie otoczenia sprzyjającego integracji i zakorzenieniu ludności migrującej za pomocą spotkań, konferencji i działań międzykulturowych na poziomie gminy.

OBSZAR 2:

Wykryte potrzeby dotyczące szkolenia i włączenia społeczno-zawodowego migrantów były następujące:

- Potrzeba konkretnych szkoleń i projektowania harmonogramów pracy z uwzględnieniem kontekstów kulturowych oraz możliwości i szczególnej sytuacji każdej osoby. W tym miejscu, chcieliśmy wskazać na konieczność zwrócenia szczególnej uwagi na nieletnich bez dokumentów, którzy mogą pozostać poza konwencjonalnym systemem szkolnictwa i możliwość stworzenia specjalnych programów szkoleniowych i warsztatów poza nim.
- Potrzeba informowania i doradztwa w procesie certyfikacji wykształcenia akademickiego i doświadczenia zawodowego jako podstawowego kroku w celu ułatwienia wprowadzenia do pracy osoby, która studiowała za granicą.
- Potrzeba ukierunkowania i koordynacji z konkretnymi ośrodkami doradztwa zawodowego, w przypadku migrantów z uregulowaną sytuacją administracyjną i opracowanie alternatywnych szkoleń dla tych, którzy nie są w tak dobrej sytuacji i posiadają jedynie paszport.

Propozycje poprawy w obszarze szkoleń i integracji społeczno-zawodowej:

- Propozycja zaprojektowania specjalnych planów szkoleniowych, które odpowiadają kontekstom, sytuacjom i potrzebom każdego migranta.
- Propozycja stworzenia większej liczby środków technicznych, które wspierają zadania informacyjne i doradcze w procesach uzyskiwania certyfikacji.
- Propozycja poprawy kanałów koordynacji z konkretnymi ośrodkami zajmującymi się pośrednictwem pracy.

OBSZAR 3:

Wykryte potrzeby dotyczące aktywnego uczestnictwa obywateli i tworzenia społecznych sieci wsparcia (wierzymy, że można to osiągnąć, jeśli każdy z poprzednich postulatów zostanie spełniony i podjęta zostanie praca na rzecz rzeczywistej i skutecznej integracji):

- **Potrzeba zapewnienia wystarczającego wsparcia materialnego i emocjonalnego dla nowoprzybyłych.**
- **Potrzeba, by okazywać empatię i indywidualnie analizować sytuację poszczególnych osób** oraz poszukiwać rozwiązań w perspektywie średnio- i długoterminowej, bez "zamiatania problemów pod dywan"
- **Potrzeba wygenerowania realnych oczekiwań co do możliwości włączenia społecznego** i zawodowego, zakwaterowania, asystowania migrantom i doradzania w sprawie ewentualnego dobrowolnego powrotu (jeśli dotyczy).
- **Potrzeba zrozumienia migracyjnego smutku i pomoc w jego przezwycięzeniu**, tak aby nie stanowił dodatkowego obciążenia w procesie adaptacji do nowego i nieznanego kraju. Przepracowanie żałoby może pomóc w zapuszczeniu trwałych korzeni i stworzeniu wspierających sieci społecznych.
- **Potrzeba uwzględnienia szczególnych sytuacji**, w których zbiegają się choroba psychiczna, niepełnosprawność lub uzależnienie; informowanie, doradzanie i asysta w razie potrzeby, kierowanie do konkretnych miejsc i usług, bez pomijania różnic kulturowych, religijnych, etnicznych i osobistych.

Jak korzystać z wyników oceny potrzeb?

Po zakończeniu warsztatów otrzymasz wyniki – niektóre z nich będą materialne, jak choćby zdjęcia, filmy czy mapy stworzone podczas warsztatów fotograficznych i storytellingowych. Niektóre będą mniej wymierne, ponieważ otrzymasz listę pomysłów wygenerowanych podczas dyskusji. **Najważniejsze pytanie brzmi: jak je wykorzystać? Ocena potrzeb jest skuteczna tylko wtedy, gdy prowadzi do działań, które mogą przynieść zmianę.**

Oto kilka pomysłów na dalsze działania:

- Napisz dokument podsumowujący wszystko, co wydarzyło się podczas warsztatów. Wymień zidentyfikowane potrzeby, ale także zapisz, co uczestnicy **mówili podczas warsztatów** – skup się na ich odczuciach i refleksjach.
- Zrób listę zaproponowanych przez uczestników **pomysłów** na dokonanie zmian w społeczności. Dla każdej z idei stwórz plan, jak mogłaby zostać wdrożona, skupiając się na tym, jak **same zagrożone dorosłe osoby** mogłyby się w nią zaangażować.
- Dotrzyj do interesariuszy – domów kultury, gmin, uniwersytetów, ośrodków kultury, **lokalnych artystów** itp. i przedstaw im wasze pomysły. Jeśli organizujecie wystawę, seans filmowy lub inne wydarzenie mające na celu podzielenie się wynikami, dobrym pomysłem jest **zaproszenie do udziału urzędników**. Za każdym razem, gdy organizujecie spotkanie z interesariuszami, zaproście uczestników waszych warsztatów, aby **mieli szansę sami wyjaśnić swoje koncepcje**.
- Stwórzcie przestrzeń internetową, w której będą prezentowane wyniki. Pomyśl o sposobie, w jaki inni ludzie mogliby również przekazać swoje propozycje – możesz ogłosić na stronie internetowej/ w mediach społecznościowych, że zapraszasz każdego do przesłania autorskich zdjęć/filmów miast wraz z propozycjami zmian do wdrożenia; opcją jest także spisanie swoich pomysłów na ulepszenia przestrzeni miejskich. W ten sposób można prowadzić **ciągłą ocenę potrzeb**, która nie jest ograniczona do osób, które bezpośrednio uczestniczyły w warsztatach.

SŁOWO KOŃCOWE

Jako pracownicy organizacji pozarządowych, aktywiści i przedstawiciele gmin wierzymy, że nie tylko pracujemy na rzecz ludzi, ale także z nimi. Dlatego staramy się opracowywać wszystkie nasze projekty i działania w sposób, który jest autentycznie dostosowany do potrzeb naszych beneficjentów społeczności – a nie ma na to lepszego sposobu niż bezpośrednie zapytanie o pomysły, historie i refleksje podczas badania potrzeb.

Metody przedstawione w tym zestawie narzędzi są praktycznymi przykładami oceny potrzeb, które możesz przeprowadzić w swojej społeczności. Pamiętaj jednak, że są to tylko wskazówki – cokolwiek zrobisz, zawsze dostosuj to do lokalnego kontekstu. Choć w naszej pracy koncentrujemy się na wspieraniu dorosłych o podłożu migracyjnym, przedstawione tu koncepcje można z łatwością i powodzeniem dostosować do wymogów innych grup zagrożonych wykluczeniem, takich jak osoby starsze, kobiety, bezrobotni czy osoby niepełnosprawne – niezależnie od tego, z jakimi ludźmi pracujesz, aby odnieść sukces jako twórca zmiany, musisz najpierw ich poznać i wyposażać w narzędzia, które pozwolą im samym stać się twórcami zmian.

**Współfinansowane przez
Unię Europejską**

Ten projekt został zrealizowany przez wsparcie finansowym Komisji Europejskiej.
Projekt lub publikacja odzwierciedlają jedynie stanowisko ich autora
i Komisja Europejska nie ponosi odpowiedzialności za umieszczoną
w nich zawartość merytoryczną